

případě nám nesmí zmizet z očí. Je to mladá a horlivá žena a znáte to, nejhorším nepřítelem je rozezlená a opravdu našťvaná ženská. To jde potom občas, milý pane, o život a můžete mi věřit, že vím o čem mluvím a příště vám ukáži jednu jizvu, kterou jsem si plně zasloužil, ale to už bylo hodně dávno, ale pro vás to bude poučné a přestanete si zahrávat s ženskýma.“

Ulrich mu dal za pravdu a svěřil se mu, že to má těžké, protože Claudie by stále něco prováděla a pořád by někam chodila a nejlépe tancovat anebo do kina a on takové věci bytostně nesnáší.“

„Tak si to budete muset na nějakou dobu oblíbit a nechápu, co je na tom tak těžkého si občas zajít s krásnou ženou do kina anebo si s ní jít zatancovat.“

„A co Auerbach?“ zeptal se Ulrich.

„Co Auerbach? Nechme se překvapit. Teď už stejně nic nevymyslíme.“

Ulrich s Liszkou vstupují do zrcadlového sálu a společně s Auerbachem si začnou připadat jako v nějakém snovém bludišti, V NĚMŽ SE MIMO JINÉ SETKAJÍ I S UKŘÍŽOVANÝM.....

Zrcadlový sál nechal vybudovat začátkem devatenáctého století jeden ze slabomyslných předků hraběte Auerbacha Albert, který málem svým rozhazováním přivedl rodinu na buben, než ho rodinná rada zbavila svéprávnosti. Tehdy v onom rozlehlém sále s iluzivní barokní nástropní freskou s barevnou a velmi živou alegorií nazývanou v různých uměleckých studiích jako Porážka Turků před Vídní aneb servilní poklona rodu Auerbachů panovníkovi, bylo opravdové zrcadlové bludiště se sítí chodeb postavených z dvoumetrových zrcadlových obdélníků, které pokrývaly také skoro každé místo na stěnách a Albert měl dokonce v úmyslu pokrýt zrcadly strop, ale to už nestačil dokončit, protože rodina ho odřízla od peněz. Do dnešních dnů se dochovala pouze jedna část bludiště zabírající pouhou třetinu celého sálu, ale zrcadla na stěnách zůstala a pro Auerbachy se tato partie paláce proměnila v cosi jako třináctou komnatu z pohádek a málokdo z nich tam chodil. Kupodivu právě hrabě Auerbach si tento sál přímo zamiloval a pohrával si s myšlenkou, že by ho uvedl do původního stavu, ale nakonec to nechal plavat a právě v tomto začarované místnosti čekal na příchod svých návštěvníků a spolu s ním tam čekal bezpočet jeho zrcadlových obrazů, k nimž se měly brzy připojit další nespočetné obrazy Ulricha a Liszky, kteří společně nastoupili do Ulrichova vozu, v němž mu Liszka pověděl něco málo o historii paláce, kam měli namířeno.

„Mimo jiné ten Albert, který tam nechal udělat tu zrcadlovou síň byl v posledku ten, na němž Auerbachové vydělali snad nejvíce, ačkoli ho pomalu strčili do blázince. Ještě v období své slávy a volného přístupu k majetku totiž úplně bezhlavě nakupoval starožitnosti, obrazy a samozřejmě kdejakou bezcennou cetku. Jenomže, jak se později ukázalo, našly se po něm ve skladištích, což byl v podstatě celý palác, stovky nesmírně cenných uměleckých děl a větší část zdobí onu galérii, která je konec konců přístupná i běžným smrtelníkům.“

V paláci hraběte Auerbacha na ně nečekala rota HALAPARTNÍKŮ se zástupy sloužících v napudrovaných parukách, ale na recepci si je vyzvedl velmi civilně vyhlížející pán, který s nimi přešel přes nádvoří oddělující přední křídlo od zadní části a poté s nimi vystoupal po širokém dřevěném schodišti do druhého patra a úslužně rozevřel jedno křídlo vysokých bílých dveří a oba vstoupili do zrcadlového sálu, což oba zaskočilo a vzápětí jim vyšlo vstříc na tisíce Auerbachů a tisíce Liszků a Ulrichů si s nimi zdvořile potřásl pravicí, ale naštěstí pouze jeden z nich je vyzval, aby usedli a dovedl je k barokní sedací soupravě, která se s nimi opět zmnohonásobila v bezpočtu odrazech, kde se spolu s ní odráželo tisíce chvějivých plamének ze stovek svíček rozmístěných po celém sálu v desítkách mnohoramenných svícňů. Liszka projevil své překvapení tak, že řekl Auerbachovi: „Netušil jsem, že jste takový romantik. Celé toto prostředí nepostrádá velkolepost a je to doslova nádherný surrealistický artefakt par excellence a pokud bylo vaším cílem někoho oslnit, potom se vám to alespoň u mne dokonale povedlo a to nejenom v přeneseném slova smyslu.“

Ulrich k tomu jenom zdvořile pokynul hlavou a raději mlčel. Auerbach potom osobně obsloužil své hosty a rozlil jim do porcelánových koflíčků jasmínový čaj a jako by vlastně o nic nešlo se pánů zeptal, jak se jim líbilo v Haliči a mohl k tomu, pokud by chtěl být přesnější, také v Horních Uhrách. Liszka pravil, že to bylo dobrodružnější víc než čekal, ale že Ulrich by vám to mohl vylíčit daleko barvitěji než já.

„Takže se, pane doktore, nenechte pobízet a povězte nám něco o svých živých zážitcích z Ubl'y a jejího nejbližšího okolí.“

Ale tu náhle pronesl Auerbach zásadní větu.

„Nechme toho pánové, nejdříve vám musím říci něco o sobě a Claudii a potom se snad k tomu vašemu Slovensku dostaneme.“

Ani Liszka ani Ulrich nečekali takový obrat a už vůbec tímto směrem. Liszka jenom tiše pronesl: „Ale ano, jistě, jak chcete.“

„Tento sál jsem si pochopitelně pro naše setkání nevybral náhodou. Mám s ním spojeno spoustu vzpomínek z dětství, ale bylo to zapovězené ovoce. Moje matka mně i mým sourozencům sem vstup striktně zakázala, ale několikrát se nám její zákaz podařilo obejít a já navždy propadl kouzlu tohoto místa, ačkoli jsem tady zažil jednu příšernou scénu, kterou mi tady matka udělala. Mohlo mi být tehdy snad třináct let, když zjistila, jak to je s dodržováním jejich příkazů a nechala mne tady za trest strávit samotného celou noc, ale to se přepočítala, protože větší radost mi snad nemohla udělat. Každopádně jsem se svoji matkou z mnoha důvodů nevycházel a ke konci jejího života jsem pomalu už ani nebyl schopen se na ni podívat a z její smrti jsem měl pomalu radost. Opravdu jsem to s ní neměl lehké a také ji patrně vděčím za svoji nenávisť k ženám a hlavně strachu, který v jejich přítomnosti pociťuji a Claudie byla jenom placeným zaměstnancem, který mi měl pomoci zase jednou se nějak vyrovnat s mým zpackaným sexuálním životem a jako obvykle jsem to s ní dotáhl jenom k hloupým masochistickým prostocvikům. Říkám vám to zcela otevřeně, neboť jste jistě dobře zpraveni jak to se mnou a jí bylo a nechtěl bych se tady před vámi tvářit jako idiot, který dělá, že nic neví a že vy nic nevíte, ačkoli všichni už všechno dávno vědí. Potřebuji od vás pouze záruku, že tohle zůstane mezi námi a rád bych vašim prostřednictvím urovnal své vztahy s Claudii a v tom byste mi právě vy, pane doktore, mohl značně pomoci. Dále bych s vámi ještě probral pár záležitostí, na nichž jsem se společně podíleli v Davosu a budeme muset učinit nějaké další rozhodnutí, ale o tom až za chvíli. Takže pane doktore, jak to vidíte?“

Ulrich musel ocenit otevřenost s níž Auerbach hovořil o své sexuální tragédii a rozhodl se, že upřímnost tady bude tím nejlepším prostředkem.

„Pane Auerbachu, z toho, o čem jste právě hovořil, si ale opravdu nemusíte dělat nějaké výčitky a opravdu oceňuji vaši otevřenost a dovoluji vám říci, že neznám nikoho, kdo by s ženami neměl nějaký problém, snad jedině tady pan Liszka by mohl být výjimkou, ale jak vás pozoruji, pane Liszko,“ a na to mu tento jenom řekl: „správně jste to odhadl. Ani já nejsem žádná výjimka a vy, pokud se nepletu, se k nim chováte jako by to byl boxerský pytel, našťástí ne úplně doslova.“

„Nechci tady rozebírat jak se k nim chovám, ale je to jiný svět a žádný muž se tam vlastně nemůže úplně cítit jako doma. Takže s Claudii se to pokusím domluvit a myslím si, že již také pan Liszka v tomto směru ledacos podnikl, takže si myslím, že můžete být v klidu.“

„Jinak Východní Slovensko myslím nejvíce obohatilo skladatele Janitzka, kterého musíte bezpochyby jako milovník vážné hudby znát.“

„Počkejte, není to ten člověk, který se v osmdesátých letech proslavil svoji symfonií *Furor teutonicus* a to nejenom jejím podivným názvem? Pokud se nemýlím, potom najednou někam zmizel a vůbec netuším, co se s ním stalo.“

„Tak na to se můžete zeptat jednoho ze svých zaměstnanců redaktora Krause. Konec konců s námi byl také v Davosu. Tenhle to podivínský geniální hromotluk byl přímo nadšen místním

folklórem a začal si ve sklepe našeho hotelu skládat nějaké části k opeře Urychlovač, takže jsme pomalu zapomněli, že je tam s námi také.“

Auerbach začal vypadat zmateně, neboť se mu po jeho upřímné zpovědi dostalo podivné odpovědi a bezradně se podíval na Liszku a zase na Ulricha.

„Proboha jaký Urychlovač a jaký sklep?“

Liszka se ujal role vypravěče a upřesnil, že piáno do sklepa dodal přívětivý hoteliér, který se platonicky zamiloval do Claudie a jeho oddanost přestala znát mezí, když zjistil, že Claudie má příbuzné právě v Ubl'e, byť vzdálené příbuzné a Urychlovač je milý hrabě zařízení, které se používá k objasnění nejhlubších záhad vesmíru a jedno takové mají dokonce ve Švýcarsku, ale to by vás nemuselo překvapovat, protože co už v tom Švýcarsku vlastně nemají a náš mladý ironický doktor si usmyslel, že se vědě vysměje do vousů a napsal žertovné libreto a la Mozart či-li takové jsou všechny, kde ovšem v hlavních partech vystupují takové potvory jako Kvarci a Gluony a jakési fermiony a W-boson a jakási Higgsova partikule a nakonec se ukáže, že to nejsou partikula, ale jakési struny či co a Urychlovač odtáhne s pláčem, ale to jsem vám to podal jenom velmi volně a ten blázen Janitzek souhlasil, že k tomu napíše hudbu.

„Ale to je skvělé, naprosto skvělé pánové. Jak již jistě víte pane Liszko vaše intervence se s mým nepatrným přispěním neminula účinkem a podpořena vhodnými komentáři se zdá, že alespoň na chvíli máme zase s těmi evropskými dluhy klid, ale pořád jsem nevěděl, jakým způsobem to provést, abychom zase jednou ukázali světu a především Americe, že Evropa není úplně na nic a co si budeme povídat, bez jejich zbraní a jejich potenciálu by celá Evropa byla dávno v prdeli a omlouvám se za slůvko, ale tak to prostě je, takže nám nakonec zůstaly oči pro pláč a kultura a také Hudba, pánové, hudba a také Evropská věda, ale s tou to není nikterak valné, ačkoli tady máme ten Urychlovač a Hudba jako pouto mezi národy, ano tady bychom mohli začít s naší kulturní akcí na povznesení našeho povadlého sebevědomí. Co tomu říkáte?“

Liszka si povzdychl a souhlasně dodal, že to není vůbec špatný nápad, ale že by potřebovali nějakého hudebního odborníka, který by tomu dodal nějaké konkrétnější obrysy a že by asi nebylo špatné přizvat si na poradu výše zmíněného Janitzka a že by z toho koneckonců něco mohlo být. A potom trochu odbočil vrátil se k ekonomice: „Takže podle vás, a také si dovoluji být otevřenější více než obvykle, ti děvkaři z Mezinárodního měnového fondu cukli a přistoupili na naše účetní operace? Podle všeho to tak asi bude a mám pocit, že i těch několik amerických kurevníků, neboli investorů, začalo hrát naší hru. Dobrá, dobrá, takže potom by snad vážně nebylo na škodu to trochu oslavit a nějaký pořádný hudební festival by tomu dodal správný lesk. Kdo tu srandu zaplatí? Nechce se mi věřit, že to budete právě vy.“

„Ale pane Liszko, nebuďte tak krátkozraký. Co je podle vás lepší. Totálně rozestraná Evropa? Nebo bychom také mohli říci totálně rozmrdaná Evropa? Anebo pár miliónů eur vydaných na kulturní účely? Nebojte se o peníze? Každý komu tady záleží na klidu a bezpečí jeho peněz, nám rád přihraje kolik budeme potřebovat. Teď vám tady rovnou před nosem zvednu telefon a zavolám předsedovi správní rady Daimler a.s. a uvidíte, jak to funguje.“

A opravdu vytáhl z náprsní kapsy satelitní telefon a za chvíli byli oba hosté svědky přátelského rozhovoru.

„Servus Egone. Ano, neruším, ne? Promiň, že tě vyrušuji? Kde že jsi? Aha, cože? Potřeboval bych jistou podporu pro můj hudební festival, ano, ano, jak jsem se o tom zmínil naposledy, bude to pěkná akce a myslím si, že Dobrá, takže v Mnichově to doladíme, pozdravuj paní, cože...ale ano, mám se dobře, právě diskutuji s panem Liszkou nad jedním obrazem...dobře, tak já ti ho předám a předal telefon Liszkovi, který pána na druhé straně ujistil, že se mu na tu věc podívá, ano...“

Pochopitelně, že obraz telefonujícího Auerbacha se objevil také na mnoha zrcadlících plochách obklopujících naší trojici. Hypotetického myšlenkového pozorovatele by ale určitě

odrážet nemohla a pokud by se někdo takový v sále vyskytoval, mohl by učinit několik zajímavých závěrů. Jeden z nich by asi byl, že by si řekl, že vztahy k ženám mají tito pánové velmi nevyvážené, ale tento závěr by mohl odbýt s tím, že takové vztahy jsou nevyvážené vždy a z principu. Dále by si mohl povšimnout, že v sále se toho zrcadlilo daleko více, než to, co bylo možno vidět v zrcadlech a tento postřeh by se mohl dát zobrazit přirovnáním lidské duše jako pokřiveného zrcadla a co jiného člověk dělá než neustále nějak v sobě odráží okolní svět, takže zjednodušeně by se takový obecný člověk dal zploštit do dvojrozměrného zrcadla klouzajícího spojitě po časové ose, v každém okamžiku plného všelijakých pokřivených obrazů a v neposlední řadě by si náš hypotetický pozorovatel mohl na základě poznámek hraběte Auerbacha o stavu evropského hospodářství učinit nějaký elegantně deformovaný obraz toho, čemu se někdy říká ekonomická věda a mohl by přitom vyjít z Auerbachova vtipného postřehu, že přestože tady máme tisíce ekonomů, nikdo té ekonomice vlastně nerozumí a bezpochyby to tak bude, protože málokdo si uvědomí ty široké souvislosti, které stojí v pozadí v každém okamžiku, když si třeba někde v koloniálu kupuje cigarety a rum. Mezitím se někde v abstraktní dáli vznášejí pojmy jako deflace a inflace a také funkce popisující pohyby cen na světových burzách.

Na závěr jejich posezení nabídl Auerbach malou procházku po jeho veřejné galerii.

„Koneckonců za chvíli budeme zavírat a tak si budeme moci v klidu prohlédnout pár mistrovských obrazů a to nikdy neuškodí.“

Když sestupovali po různých schodištích, aby se tam dostali, pověděl jim Auerbach ještě něco o svém bláznivém předku Albertovi.

„Jak určitě víte, chudák Albert sbíral snad opravdu všechno, ale v jednom ohledu byl vážně umanutý. Při nakupování obrazů, rytin a grafik dával přednost jednomu tématu a to tématu Ukřižování, takže se mu podařilo sesbírat stovky děl s tímto motivem. Když vstupovali bočními dveřmi do dlouhé chodby přeplyněné po obou stranách řadami obrazů v různých velikostech a v různých rámech a pochopitelně i v různých stylech, jejichž společným jmenovatelem anebo společným dělitelem bylo jejich téma a tím byl ukřižovaný a výsledkem oné elementární početní operace by mohl být zbytek v podobě stísněné nálady, která zde musila na nejednoho návštěvníka padnout, protože tolik křížů a tolik bolesti může s úsměvem unést jenom málokdo. Před jedním obzvláště realisticky provedením této kruté popravky Auerbach podotknul: „Kupodivu a právě tuto část Albertovy sbírky měla moje bigotní a svárlivá a panovačná matka nejraději, ale pravděpodobně ji unikl důvod proč chudák Albert sbíral zrovna tohle. Mám za to, že hlavním motivem jeho prazvláštního počínání byl nedostatek lásky a jeho marná snaha ji někde a nějak najít a v tom s ním mám více společného, než jsem si ochoten připustit.“

Liszka si při jeho slovech pozorně prohlížel malbu a s údivem pronesl.

„Vždyť tohle maloval sám velký Collazioni. Určitě to bude ono. Giuseppe Battista Collazioni. Sakra hrabě, jak to, že se o tom dozvídám až nyní?“

„Ale pane Liszko, nezapomeňte na to, že nejste sám, kdo má rád pěkné obrazy a občas se podaří i mně koupit něco, o čem vy nemáte ani tušení a to je pro mne opravdové potěšení. Tento čerstvý přírůstek jsme instalovali minulý týden a proto také byla tato část uzavřena pro návštěvníky a vy jste první, kteří se mohou obrazem pokochat a je to vskutku mistrovský kousek. Někdy vám povyprávím jak jsem k němu přišel a schopný romanopisec by z toho vytěžil slušný příběh pro dobrodružný román se šťastným koncem.“

Liszka mu poděkoval za příležitost spatřit takovou nádheru mezi prvními a obrátil se na Ulricha, který si v tichém úžasu prohlížel Collazioniho velkolepé dílo.

„To je něco právě pro vás doktore. Lásky a Ukřižování. Co vám k tomu může říci ta vaše matematika, to by mne ale vážně zajímalo a myslím si, že tady pana hraběte také.“

Ulrich se nenechal přivést do rozpaků. Udělal pár kroků zpět, aby měl na obraz lepší pohled a zkrřížil si ruce na prsa.

„To je ale velmi jednoduché. Jde jenom o to, zdali k tomu mám zaujmout vážný anebo humoristický postoj, ale zvolím si jistou správně namíchanou směs, takže za chvíli ani nebudete schopni zjistit, zdali si z vás utahuji anebo pronáším seriózní řeč. Jak jistě víte, cesty Páně jsou nevyzpytatelné a cesta na Golgotu byla více než překvapivá a zejména velmi nelogická, neboť se tam nechal ukřižovat člověk a zároveň i Bůh. To by snad ještě bylo v pořádku, ale určitě to nebyl celý Bůh a patrně ho byla jenom třetina, protože ostatní dvě třetiny sledovaly patrně celou událost s nějakého bělostného oblaku a nemohly se na to vynadívát a byla-li ho pouze třetina, tak to znamená, že Ježíš byl celým člověkem, ale pouze třetinovým Bohem. Ale také se svého ukřižování mohl zúčastnit úplně celý a potom, ale volal sám sebe ať od něho otec odejme ten kalich hořkosti. Nerad bych se do toho pouštěl dopodrobna, protože v žádném případě nehodlám zesměšňovat jeho život a úctyhodné příklady, které nám svým životem ukázal, ale s teologického hlediska tam vidím nejednu nesrovnalost. Tak to bychom měli ukřižování a teď bychom měli vyřídít v naší agendě lásku a to také nebude zdaleka jednoduché, protože ta má přeci mnoho podob jako ukřižování a je to tedy jev velice neurčitý a skutečně v matematice množin existuje jisté odvětví, které se s takovými neurčitostmi tak trochu dokáže vypořádat, ale přeci vlastně všichni víme, co to je a snad to také věděl Ježíš. Dovolím si ale při této příležitosti, pane Liszko, také jednu otázku, protože tenkrát na Slovensku mi to úplně vypadlo z hlavy. Pravoslavní mají spodní břevno svého kříže zešikmené anebo rovné?“

„Zešikmené pane doktore, zešikmené.“

A pokračovali dál v prohlídce a Auerbach jim mimo jiné sdělil, že do Vídně brzy zavítá také velmistr Neudorf a ještě několik vlivných mužů a budou rokovat o důstojné propagaci Evropy ve světě a že by uvítal jejich přítomnost a Ulrich mu připomněl, že by se jim tam spíše hodil skladatel Janitzek, což Auerbach akceptoval a pravil, že už si to s tím Janitzek vyřídí sám. Ulrich a Liszka se na sebe tiše podívali, ale nikterak se k tomu, co právě slyšeli nevyjádřili. Náš hypotetický myšlenkový pozorovatel by se patrně při pozorování a zaznamenávání rozhovoru našich hrdinů musel chytat za hlavu, kdyby ovšem nějakou měl a se zoufalými výkřiky - já už to nemůžu dál poslouchat, to opravdu nejde, to je strašné - a utíkal by pryč a bohužel by se mu mohlo přihodit, že v záchvatu roztržitosti by místo do taxi nastoupil spolu s Ulrichem a Liszkou do jejich vozu a tam by byl nucen vyslechnout si jejich krátkou rekapitulaci právě ukončené návštěvy Auerbachovského paláce.

„Vy si budete muset tak trochu ohlídat Claudii a snažte se na ní být milý a v průběhu času, který tím získáme, se pokusíme najít řešení, které by vyhovovalo jak jí tak vám. Přijdete s ní za mnou na návštěvu a společně to probereme. To za prvé, a za druhé s tím ukřižovaným jste to patrně nemyslel zas tak vážně a to s těmi množinami asi také ne?“

Ulrich se k němu mírně naklonil a řekl: „Někdy si strašně rád jen tak zařečním a pustím do světa to, co mne právě napadne, ale to s těmi množinami tak trochu pravda je a pokud se nepletu, ani Auerbach z těch mých řečí nebyl moudrý, ale jako úplný nesmysl to neodsoudil a teď mu bude chvíli v hlavě pobývat třetinový Bůh a chvíli dvoutřetinový, ale nakonec se to sečte a opět se uklidní, že božská trojice je to nejlepší řešení, o němž není radno příliš přemýšlet.“

„No to jste mne uklidnil. Mimochodem, co říkáte tomu zrcadlovému sálu? To se jen tak nevidí.“

„Zkrátka a jednoduše ten Albert byl pašák a určitě by mne zajímaly nějaké podrobnější životopisné údaje, protože ten se musel vyznamenat ještě mnoha jinými roztodivnými kousky. O tom vůbec nepochybuji a vy určitě budete mít nějaké prameny, kde by se to dalo zjistit, nemám pravdu?“

„Já vám k tomu něco připravím. Mimo jiné to byl ten chlapík, který nechal postavit poblíž Salcburku ten pohádkový zámek s těmi vysokými věžemi a spoustou padacích mostů, takový

Disneyland, který musela rodina tehdy prodat, protože museli zalátat dluhy, které po sobě ten pacholek nasekal.“

„Děkuji. Ještě mne také zaujala Auerbachova poznámka o tom strašidle. Víte, jak navázal na naše povídání o tom přízraku v hotelu Karpaty a o tom, jak jsem tam strávil noc přímo v restauraci, a nic mne nepostrašilo.“

„Ach tak, to myslíte, jak se téměř úplně na závěr našeho setkání znovu přeptal na tu naši cestu a vy jste musel přijít rovnou s tím strašidelným, vlastně nestrašidelným zážitkem. No k tomu existuje jedna celá legenda a prý jim tam starší jejich neslavnější prapředek, zakladatel rodového jmění, onen císařský generál a jeden z největších zlodějů, kteří kdy chodili pod sluncem Albert von Auerbach. To byl pěkný zlotřilec, který se nepředstavitelně napakoval na konfiskacích zejména v Českých zemích, ale údajně ho proklela nějaká vesničanka, kterou prý znásilnil a potom rovnou podřízl a právě ta ho před smrtí proklela a čas od času se jim prý přízrak tohoto milého pána potuluje po baráku.“

„Tak z toho bude Claudie úplně nadšená. Nechci se o tom příliš bavit, ale ona je doslova posedlá takovými záležitostmi jako je věštění a rozhovory s mrtvými a se strašidly a je při tom i docela věrohodná a dokonce se věnuje tak trochu těm kyvadélkům a léčení na dálku. Nechci to nějak hodnotit, i když mnohdy mi to připadne značně bláznivé. Ta by byla rozhodně nadšená, kdyby měla možnost se s tímto hypotetickým strašidelným Albertem setkat a navíc by to byla skvělá příležitost, aby si to Auerbach a ona jaksi definitivně uzavřeli.“

Liszka vyloženě povyskočil nadšením.

„Ale to je pane vyloženě geniální. Přesně tohle provedeme a navíc se konečně setkáme s nějakým duchem a nebude to duch ledasjaký.“

Ulrich najednou překvapeně dodal.

„Proboha nejmenuje se náš nešťastný milovník zapovězených rozkoší také Albert?“

Liszka mu potvrdil, že ano. Karl Albert. A pročpak to překvapení.

„Ale napadla mne taková velmi nepravděpodobná možnost, že by tím duchem mohl být náš současný Auerbach. Když jsme procházeli tím palácovým labyrintem, povšiml jsem si po cestě několik portrétů a několik mužských tváří jevílo nápadné shody s podobou našeho Auerbacha. Pokud bych se pustil do jeho portrétování a domaloval bych mu černou zašpičatělou bradku s nakrouceným knírem a pokryl mu hlavu hustým, do zadu sčesaným porostem, vytvořil bych určitě podobiznu průměrného kavalíra ze sedmnáctého století a pokud bych se do toho pustil i s vaším portrétem, dospěl bych ke stejnému výsledku. Zajímavé, že většina tehdejších vojevůdců a tím pádem velikých zlotřilců měla podobné rysy.“

„Tím hodláte patrně naznačit, že já mám něco společného s drancováním, vypalováním měst a bezskrupulózním obohacováním na cizí účet, ale jak jistě víte, já jsem obyčejný soukromník a tichý a nenápadný amatér.“

Odpověděl Liszka a pokračoval.

„Za to vy jste se před chvílí projevil jako pěkný lump, ano. A myslím si, že vám Kraus určitě pěkně poděkuje za to, jak jste na něho přehrál tu záležitost s Janitzkem. Mám pocit, že se vám náš redaktor brzy ozve, až s ním Janitzek vyrazí dveře.“

Vedle jejich rozhovoru mezitím probíhala také městská doprava a ring, po kterém se pomalu poposunovali v Ulrichově voze byl onen jarní podvečer plný aut. Zřejmě někde před nimi došlo k dopravní nehodě a provoz se zpomalil, takže celá široká třída jakoby mírně znervózněla.

KRAUS NENÍ PRÁVĚ NADŠEN Z TOHO, ŽE MÁ ZAŘÍDIT SETKÁNÍ MEZI AUERBACHEM A JANITZKEM A OBRÁTÍ SE PROTO O RADU NA ULRICHA A

TAK SE TAKÉ JANITCZKOVI PODAŘÍ SHLÉDNOUT KOUZELNÝ ZRCADLOVÝ SÁL, KDE SI ALE MÁLEM ROZBIJE HLAVU

O budoucnosti toho můžeme říci hodně, třeba také to, že má mnohé společného se strašidly, o nichž také mnoho lidí už napovídalo strašné nesmysly a která jim s vytrvalou neodbytností straší v hlavách, jako mnoha jiným straší nutkavé přemýšlení o budoucnosti, která je nejistá a rozplzlá jako nějaký strašidelný přízrak. Mnozí pro uklidnění svých myslí rozrušených nestálostí a nejistotou budoucího používá účinné sedativum, kterému se říká zvyk. Stále opakování životních návyků tak vytváří iluzi, že je všechno v nejlepším pořádku a že nás v budoucnosti nemůže nic neočekávaného překvapit.

Když redaktorovi Krausi nečekaně zavolal jeho nejvyšší šéf hrabě Auerbach, aby ho požádal o zprostředkování setkání s hudebním skladatelem Janitzkem, došlo k tomu, že jeho dosavadní dobrá nálada doznala značné změny, a to směrem, který po ukončení hovoru, popsal v polohlasité samomluvě výstižně sám Kraus slovy, že je to v řiti a jak Ulrich správně předpokládal, stalo se, že se oba dva setkali jako obvykle v jejich oblíbené kavárně Palfy.

„...takže se se mnou Janitzek moc nevybavoval a po vyslovení jména Auerbach mi praštil telefonem a nemusím ti snad říkat, že mi to trvalo několik dní, než se mi k němu podařilo dovolat. Díky.“

A začal imitovat hlas hraběte Auerbacha: „Pan doktor Ulrich mi sdělil, že máte velice dobré vazby na hudebního skladatele Janitzka, takže by to pro vás měla být maličkost sjednat mi s ním schůzku. Rád bych si s ním promluvil o pořádání jedné hudební slavnosti.“

„Můžeš mi prosím tě vysvětlit, o co tomu bláznivému Auerbachovi jde? Už jsem to zaslechl i v redakci. Prý nějaký Evropský hudební rok a Evropský taneční festival. Vás dva, tebe s Liszkou mi byl čert dlužen. Od té doby, co jsme se vrátili z Davosu je všechno postaveno na hlavu. Avakum se i s těmi svými děvkami stěhuje do Lucemburska, navzdory předcházejícím zprávám a faktům se po jednání v Davosu ukazuje, že evropské hospodářství na tom není zas tak špatně, jak to vypadalo ještě před rokem a teď mi volá Auerbach a blábolí něco o hudební slavnosti a doufám, že příště se mne pro změnu zeptá, jestli neznám nějakého dobrého ohňostrůjce, protože se rozhodl udělat nad Vídní pořádný ohňostroj.“

„Ale Franzi, nemusíš se hned čertit. Jenom jsem tě dlouho neviděl a tak jsem si řekl, že takhle to bude zajímavější. Pořád trčíš v redakci, paty nevytáhneš a zapomínáš na své přátele. S tím Janitzkem už to nějak zařídíme a ty mi budeš ještě ruce líbat, že jsem tě do toho zatáhl, protože jako novinář budeš rovnou u zdroje a stane se z tebe tiskový mluvčí celé akce. Nevím úplně přesně, co si Auerbach od svých kulturních počinů slibuje, ale patrně mu jde o pozvednutí evropského ducha a o celkové zlepšení nálad evropského obyvatelstva prostřednictvím vážné hudby. Já být na jeho místě, pustil bych se rovnou do organizování Janitzkovy hudební Vídně.“

Kraus nebyl právě nadšen vyhlídkou na to, že by se měl stát nějakým tiskovým mluvčím, ale Ulrich mu také připomněl, že by to mohlo také obnášet podstatné zlepšení jeho finanční situace, což Krausi přeci jenom zase trochu vylepšilo náladu a výtečně se bavil, když mu Ulrich začal vyprávět o zamyšlené honitbě po strašidelném Albertu von Auerbach.

Ještěže plánování blízké budoucnosti povětšinou přináší vysoce pravděpodobné výsledky, jak si to také ověřil Ulrich, kterému se po setkání s Krausem podařilo přesvědčit Janitzka, že účast na Auerbachově plánu by byla daleko prospěšnější, než jeho zarputilé vasedávání v prázdné garáži. Nesmíme ovšem zapomínat, že ve své přehlednosti nás může i ta nejbližší budoucnost nemile zaskočit, neboť vteřiny následující po těch právě proběhnutých, mohou kdykoli a nečekaně na sebe vzít vzezření nečekaného záchvatu mozkové mrtvice anebo náhlého druhého příchodu Krista rovnou i s celým nebeským soudním aparátem k hladkému a bezproblémovému provedení Posledního soudu, v čemž se projevuje právě ona nejasnost v tom, je-li nakonec celý vesmír řízen prostřednictvím dobrotivé Boží prozřetelnosti anebo podle jakýchsi přírodních zákonů, o nichž se toho ale prozatím v podstatě moc neví. Nelze se

při této příležitosti nepozastavit nad ucelenosti názoru na budoucnost strašící v nejedné učené nebo zbožné, povětšinou vousaté hlavě. Někteří takoví vousatí pánové v tom mají jasno a musíme podotknout, že ne vždy musí nosit plnovous, takže ani správně vyholená brada nemůže nikomu zabránit v pronesení názoru, že vesmír je pouhým nepatrným bodem na pomyslné přímce zobrazující celou věčnost a opravdu někomu to tak vážně může připadnout, neboť sebedelší časový interval obsahující sebedelší historii našeho universa je v porovnání s věčností naprosto zanedbatelnou veličinou, ale potom pochopitelně člověk se svými obavami z budoucnosti nemůže vypadat jinak než špatný žert pronesený při nevhodné příležitosti senilním klaunem.

Každopádně víceméně nezávisle na všemožném pojetí času a tím pádem i budoucnosti, která je svým způsobem opravdu nepatřičným doplňkem na časové ose, neboť právě ona by nám mohla dobře posloužit pro nejlepší přirovnání při pokusu se nějak vypořádat s nicotou, vystoupilo ze dvou taxíků koncem dubna před Auerbachovským palácem rovnou pět lidí, kteří až na jednoho vypadali jako skupinka noblesních účastníků slavného plesu v opeře, kteří se čirou náhodou sešli v operním baru, aby si tam zakouřili. Pouze Janitzek narušoval svým špatně padnoucím oblekem celkový dobrý dojem, který tato skupinka musila dělat na kolemjdoucí vracející se většinou po celodenní práci domů k dobře zasloužené večeři. Ulrich připálil cigaretu Krausovi. Vedle nich stál jako maják kouřící Janitzek, dále Claudie a samozřejmě Liszka. Tato skupina dobře oblečených lidí, samozřejmě kromě Janitzka, by mohla v ledaskom vyvolat dojem, že třídní rozdíly nejsou právě nepodstatnou součástí společenské hierarchie a že určitě není bezvýznamné, nachází-li se někdo u její paty anebo na jejím vrcholku. Dokonce patrolující policejní hlídka procházející kolem na chvíli zpomalila a vypadalo to, že se snad chystají zasalutovat. Jeden z nich, chvíli poté, když již minuli naši plesovou společnost, poznamenal, že ten palác patří tomu Auerbachovi, což je prý nechutně bohaté zvíře, které se právě upravovalo, aby přivítalo Janitzka s Krausem a nemělo sebemenší potuchu o tom, že počet návštěvníků je o něco vyšší, než očekávalo.

Kraus, pokušující právě připálenou cigaretu, projevil obavy, jestli to byl opravdu dobrý nápad přijet v poněkud jiné sestavě, než bylo původně ohlášeno. Ulrich ho ale uklidnil.

„Moment překvapení většinou skýtá velikou výhodu. Stejně se milý hrabě zamýšlel s Claudii sejít co nejdříve. Navíc nám to pomůže při odchytu strašidelného Alberta, protože ani ten nečekal, že se tady objevíme a nepochybuji, že nám Auerbach rád vyjde vstříc, neboť předpokládám, že už by také chtěl mít od toho strašidla pokoj. Já osobně na takové věci nevěřím. Je to sice pouhá pověra, ale rád se přesvědčím o svém omylu.“

Auerbach je očekával již dole na recepci vedle vchodu do veřejné galérie a nedal na sobě znát sebemenší překvapení při spatření Claudie, kterou uvítal zdvořilým políbením ruky a vyjádřil potěšení, že ji opět vidí. Poté byl Ulrichem představen Janitzkovi a také mu bylo jeho hraběcí milostí sděleno, že je neobyčejně potěšena takovou vzácnou návštěvou v tomto skromném svatostánku umění a zanedlouho byli uvedeni do zrcadlového sálu, kde již bylo vše připraveno pro jejich pohoštění a barokní židle pro Claudii se také našla.

Stejně jako při poslední návštěvě Liszky a Ulricha byl sál osvětlen stovkami svíček a také nyní se zrcadlové plochy zaplnily tisícerými odrazy. Hrabě pronesl na uvítanou řeč, v níž zaznělo ledacos o důležitosti a významu hudby v evropských dějinách a dále nastínil přítomným svoji ideu celoevropského roku hudby, z níž ovšem nikomu z přítomných nebylo úplně zřejmé, co vlastně znamená, ale než se v tom stačili vyznat, zjistil Janitzek, že se vlastně stal Auerbachovým hudebním poradcem v této záležitosti a Kraus, že je jeho tiskovým mluvčím. Na to povstala Claudie s číší šampaňského a pravila, že na to si musí všichni připít. A když si připili, pokračovala stále ve stoje: „Jsem nesmírně potěšena, že mohu opět chvíli pobývat pod jednou střechou s tak ušlechtilými muži. Omlouvám se, že vám jakožto obyčejná žena narušuji průběh vašeho jednání, ale musila jsem přijít jednak, abych opět viděla jeho hraběcí milost, a jsem opravdu ráda, když vidím, že se těší dobrému zdraví,“ a potom se

několika obratnými přesmyčkami dostala až k Albertu z Aurbachů a pravila, že by jistě všichni přítomní uvítali možnost se s něčím tak pozoruhodným setkat. Hrabě Auerbach, který byl nakonec docela potěšen, že Claudii opět vidí, neboť ho její přítomnost utvrdila v přesvědčení, že se zřejmě z její strany nemusí obávat žádného nebezpečí, ovšem při zmínce o svém strašidelném předku pobledl a pravil, že žertování s duchy předků může mít neblahé následky a tím ovšem přiznal, že rodovou legendu nebere tak lehkovážně, jak by to na první pohled mohlo vypadat, ale na druhou stranu nechtěl ztratit tvář a tak souhlasil, že pokud si tedy společnost bude přát, že není proti tomu uspořádat v prostorách paláce malé noční dobrodružství.

„Takže ujednáno, ale pod podmínkou, že se rozdělíme na samostatné hlídky a každá z nás bude samostatně hlídkovat ve vymezené části paláce. Proslýchá se a také je to uvedeno v rodinné pověsti, že Albert se nejčastěji vyskytoval právě zde v zrcadlovém sále a v několika přílehlých chodbách. Já osobně jsem pochopitelně nikdy žádné strašidlo v tomto sále a ani nikde poblíž neviděl a nepředpokládám také, že ho někdo z nás zahlédne, protože je to zkrátka nesmysl, ale pokud chceme, pánové vyjít vstříc rozmaru krásné ženy, nezbyvá nám než se trochu projít a rozdělit si místa. Předpokládám, že se zúčastníte všichni.“

Ulrich s Liszkou, kteří si celé toto divadlo společně s Claudii vymysleli, ochotně souhlasili, ale na Krausovi bylo vidět, že se mu očividně nechce strašit osamoceně na nějaké tmavé palácové chodbě a čekat tam na nějaké strašidlo a protože byl pověřivý jako stará kartárka a navíc pěkný strašpytel, vylezlo z něj ano skoro tak, jakoby říkal ne, ale všichni ho začali ihned poplácávat po ramenou a zaslechl i nějaké to bravo. Janitzkovi to bylo vcelku jedno a navíc si řekl, že alespoň bude mít chvíli klidu a začal se pomalu těšit na klidnou vigilii a na to jak si bude moci v klidu promyslet jisté partie k Urychlovači a potom ho napadlo požádat Auerbacha, jestli by si mohl prohlédnout zbytek zrcadlové bludiště v zadní části sálu.

„Ale jen si poslužte, ale nezapomeňte na to, že je to dílo šíleného ducha a byť už je to pouhé žalostné torso, stále dokáže překvapit.“

Tím se ale Janitzek nenechal odradit a rázně vykročil k bludišti a spolu s ním stejně rázně vyrazil bezpočet jeho zrcadlových odrazů. Liszka na něho zavolal, ať si sebou vezme alespoň svíčku a tak to poslední, co z něho viděli, byla široká záda v těsném saku a ruku s trojramenným svícem.

„Myslíš Alberte, že by se tam mohl opravdu ztratit?“ zeptala se Claudie a uvědomila si, že Auerbachovi potykala a tak se hned stáhla a omluvila se, ale Auerbach ji řekl, ať si nedělá násilí a pokud jí stále vyhovuje tykání, jen ať v něm klidně pokračuje a potom dodal, že ztratit by se tam neměl, protože síla a popletenost původního bludiště se vytratila po likvidačním zásahu jeho matky, která započala s jeho likvidací, ale jednoho dne, aniž by komu pořádně vysvětlila proč, nechala rozebírání bludiště zastavit.

„Ale musím se vám přiznat, že ten váš Janitzek je vskutku svérázná postava. Mimo jiné jsem si opatřil několik nahrávek s jeho skladbami z osmdesátých let a zdá se mi, že mezi současníky nemá sobě rovného. Vypadá sice jako neotesanec, ale to už asi patří k povaze jeho nadání. Ten se nám bude při pořádání naší velké hudební slavnosti dobře hodit. Co říkáte Krausi?“

Ten odbyl dotaz několika zdvořilostními frázemi a v duchu hořekoval nad svým údělem, neboť vidina noci strávené osaměle na pustých a chladných a spoře osvětlených chodbách nějakého paláce jej přiváděla k zoufalství. Tu se z vnitřku bludiště ozvala rána a Auerbach se svými hosty poté zaslechl Janitzkovi kletby a nadávky. Auerbach zavolal, jestli si nepřeje pomoci a jestli se mu něco nestalo.

„Ale je to v pořádku, jenom jsem narazil čelem do zrcadla. Ven se dostanu, mám dojem, že jsem na to přišel.“

A skutečně ani za půl hodiny viděli naši přátelé, jak z tmavého vchodu bludiště vystupuje trojramenný svícen s jednou hořící svící a potom samotného Janitzka s pořádnou podlitinou

na ohromném čele. Sotva došel ke stolu, rychle si nalil plný pohár šampaňského, který do sebe ještě rychleji překlopil a na Liszkův dotaz. „Tak co?“ ze sebe vyhrkl: „Inu zvenčí to vypadá daleko menší než odsud. Opravdu bych nečekal, že se tam může skrývat nějaké bludiště, ale ten váš Albert byl ke všemu hudebně nadaný jedinec, protože do půdorysu svého labyrintu umně zakomponoval jisté itinerace, které tak obdivuji u Bacha. Takže jsem si je začal v duchu přehrávat a postupoval jsem v podstatě dozadu jako rak a tak se dostal ven. Myslím si, že bych vám byl schopen celé bludiště dostavět podle původního plánu, který bych vám ovšem vlastně musel znovu vytvořit, protože nevěřím, že by někde existoval nějaký původní náčrt.“

„To máte pravdu, nic takového skutečně není a mám dokonce dojem, že jsem snad od strýce zaslechl, že to snad stavěl jen tak z hlavy, ale vaši nabídku na rekonstrukci bludiště беру doslova a budu opravdu velice rád, když se toho ujmete. Tak alespoň budete mít důvod se tady objevit častěji a já vám k tomu připravím nějaké zajímavé hudebné dokumenty z našich rodinných sbírek.“

NOC V AUERBACHOVĚ PALÁCI. EXISTENCE STRAŠIDEL NENÍ ANI POTVRZENA, ALE BOHUŽEL ANI VYVRÁCENA, I KDYŽ CLAUDIE SI O TOM MYSLÍ SVOJE, PROTOŽE ONA PŘECI ALBERTA Z AUERBACHŮ VIDĚLA NA VLASTNÍ OČI.

podkapitola-pojednání o optických klamech, halucinacích a čarodějnických procesech.

Rozložení hlídek si určili losem. Kolem půlnoci se tedy všichni rozešli na svá stanoviště s tím, že v pět ráno se opět sejdou v zrcadlovém sále.

Ulrich se chvíli procházel a poté usedl do jedné z barokních židlí a upřeně se zahleděl na osiřelý stůl. Nejdříve si prohlížel jeho bílé pokroucené nohy a potom se přesunul s pohledem na jeho vyleštěnou mramorovou desku na níž prázdné lahve od šampaňského společně s porůznu rozloženými talíři a talířky vytvořily jakési chaotické zátiší zobrazené navíc v mnoha obměnách na mnoha zrcadlových plochách včetně samotného Ulricha upřeně pozorujícího stůl. Po chvíli se podíval do jednoho ze zrcadel a zahlédl sama sebe prohlížejícího se v zrcadle a kamkoli pohlédl tam, narazil na svůj odraz. Když pohlédl opět na stůl, uviděl jednu nedopitou láhev šampaňského a v duchu si řekl, že tentokrát měl štěstí a že je rád, že se nemusí potulovat po prázdných chodbách, které jsou ale řádně vytápěny, jak všechny ujistil hrabě. Nalil si do poháru, natáhl si nohy na starožitný stolec a popíjel pomalu šumivý mok. Když pohár vyprázdnil, opět si dolil a tak to nějakou dobu dělal stále dokola, až ho najednou probudilo třesnutí skla o podlahu. Otupěle se porozhlédl, sundal zdřevěnělé nohy ze stolu a podíval se na hodinky. Půl třetí. Postavil se, aby se trochu protáhl a potom se podíval svému snu.

„Sakra, ale vypadalo to všechno strašně živě. Ani ve snu by mně nenapadlo, že se mi to jenom zdálo. Úplně stejný sál, jasně chvíli jsem popíjel šampaňské a potom se mi zdálo, že jsem zahlédl jakési namodralé světélko u vchodu do bludiště. Stál jsem jako zkamenělý a vůbec se mi tam nechtělo jít. Potom jsem se ale zadíval tím směrem znovu a žádné takové světlo jsem tam už neviděl a potom ani nevím.“

Ulrich se tedy znovu posadil a náhle zcela zřetelně zaslechl z nitra bludiště tiché cinknutí. Samozřejmě, že zpozorněl a dostal strach, ale dodal si odvalu. Vždyť Ulrichu na strašidla přeci nevěříš a je to všechno absurdní. Strašidla prostě nejsou, takže se zvedneš a půjdeš zjistit, co se stalo.

Liszka se chvíli procházel sem a tam po dlouhé chodbě. Její vnější stěna s řadou oken vedla na čtvercové nádvoří. Vnitřní stěna byla vyzdobena řadou potměných, zašlých rodinných portrétů, mezi nimiž v pravidelných rozestupech nazelenale svítily malé polokoule nouzového osvětlení. Nějakou dobu postál u jednoho z oken a pozoroval prázdné nádvoří. Za dlouhou

vysokou střešou s řadou vikýřů o sobě se dávalo vědět velkoměsto osvětlující do oranžova noční oblohu zataženou nízkou oblačností. Podíval se na hodinky a fosforeskující ručičky mu prozradily, že je teprve půl jedné po půlnoci. Chvilí se zase procházel a zvuk kročejů z přilehlých chodeb mu dávaly na vědomí, že se neprochází po paláci sám. Když procházel kolem jedné z pohovek stojících mezi okny, připomněl si, že je to sice nuda, ale že to stojí za to. Alespoň si bude mít Auerbach čas promluvit s Claudii a určitě si ujasní své vztahy a to je to nejdůležitější, pokud mezi tím potkáme Alberta, tím lépe. Posadil se na pohovku a zahleděl se na tmavý obraz před sebou. V nazelenalém světle nouzového osvětlení z něj vystupovala bledá mužská tvář, patřící dozajista někomu z rodu Auerbachů. Liszka si pomyslel, že by to klidně mohl být i šílený Albert, ale podle náprsního pancíře usoudil, že to zřejmě bude někdo jiný. V zelenkavém slabém světle nebyl válečnickův obličej vidět a Liszka tedy opět povstal, aby si jej prohlédl zblízka. Postál u obrazu a pozorně si tu přízračnou tvář prohlédl a dospěl k závěru, že už viděl spousty podobných podobizen a že většina těch šlechticů má opravdu podobné rysy, jak se o tom nedávno zmínil Ulrich. Pohublé líce, špičatá bradka a nakroucený knír a většinou také celkem bystrý pohled a tenhle to pán, patrně onen proslavený raubíř z třicetileté války si jistě dokázal poradit a v případě potřeby dokázal určitě tasit kord a patrně se s ním i uměl ohánět, ale spíše se přímému střetnutí vyhýbal a hleděl si spíše účetnictví a v jeho případě podvojnému, zasmál se v duchu Liszka. Jedno navenek, druhé pro sebe a určitě měl přehled o svých záležitostech. Odstoupil od obrazu a zaslechl nějaký šramot a na levém konci chodby zahlédl tmavou siluetu a podle jejich obrysů usoudil, že to bude zřejmě Kraus. Zamával a ona tmavá postava mu pozdrav opětovala a zmizela za rohem. No Albert to asi nebyl, řekl si Liszka usedaje opět na stejnou pohovku. Opět se podíval na hodinky. Tři čtvrtě na jednu. No do rána máme hromadu času a nějaký čas pozoroval minutovou ručičku na svých hodinkách a zdálo se mu, že se čas úplně zastavil a trvalo to určitě déle než minutu, než poskočila na další rysku a v duchu navázal na toto pozorování tím, že si připomněl Ulricha. Ten by kolem té pomalé minutové ručičky začal dozajista spřádat hned několik teorií najednou a vzpomněl si, že ho jednou zaslechl pronést, že největším a nejstrašidelnějším strašidlem je celá ta slavná budoucnost, ale že minulost, včetně té slavné evropské, na tom není o moc lépe a přítomnost je leda tak dobrá pro rozvíjení zajímavých spekulací. Ano, ano je to skutečně bystrý muž, ale schází mu mnohdy vnitřní kázeň, ale kdybych měl syna, myslím, že by mi nedělal ostudu a možná právě tady narazil Liszka na pravý důvod svých styků s tímto dobře vychovaným podivínem. Myslím, že by asi pokračoval ve svém oblíbeném ironickém tónu a vznesl by řečnickou otázku, jestli je čas kontinuum anebo snad diskretuum. Jistěže to není žádný problém nakládat s touto veličinou jako s nepřetržitým souvislým proudem, ale s budoucností nám to stejně příliš nepomůže. A to by měl úplnou pravdu, dodal k tomu Liszka. Já sice vím, že tady budu trčet až do rána, takže v tomto smyslu mám svoji nejbližší budoucnost skoro jako na dlani a nic nepředstavitelného a neočekávaného by mne tu nemělo potkat, pokud se ovšem třeba nečekaně objeví právě Albert. Bylo by zajímavé, co by k tomu problému řekl právě on.

Podíval se zase na své hodinky a zjistil, že uplynulo sotva dalších pět minut. Asi se tady natáhnu a počkám si, až mne přijde probudit nějaké strašidlo a tak se opatrně složil na pohovku a zjistil, že se na ní sotva vejde a že to určitě nebude pohodlný spánek. Chvilí jen tak ležel na zádech s otevřenými očima a poměrně na přeskáčku si v hlavě probíral vzpomínkami a vybavil se mu v duchu tlustý obličej Avakuma Avakumoviče a tím pádem některé události z Davosu a k tomu si řekl, že to jeho angažmá ve světě velkých financí nedopadlo zas tak špatně. K dobrým cílům se mnohdy dopracujeme skrze pochybné prostředky, ale tak už to zkrátka chodí. Přivřel oči a jaksi nejasně a matně zahlédl zmrtvýchvalého spasitele z ikony, kterou si za jistých pochybných okolností opatřil na Východním Slovensku. A v duchu pronesl jako by se obhajoval před mlčenlivým obrazem majestátného vykupitele, ty buď rád, že jsem si tě koupil, protože by to s tebou mohlo dopadnout daleko hůř. Já vím, já vím, že

v nějakém tom chrámu někde u Charkova by se ti asi líbilo lépe než u mne doma v nočním stolku, ale to se napraví a když k tomu vznášející se postava nic nedodala, nechal ji být. Z dřímoty ho probral roztrášený hlas: „Pane Liszko, pane Liszko, pro Boha svatého, probud'te se,“ a když se úplně probral, uviděl nad sebou stát redaktora Krause. „Co se děje Krausi, snad jste nepotkal Alberta?“ a rovnou se posadil a pokračoval. „No tak povídejte, člověče,“ a podíval se na hodinky a bylo něco po půl druhé. Kraus mu tedy poněkud nesoustředěně a nesouvisle řekl, že právě před chvílí uviděl na konci své chodby nějaké divné světlo a zaslechl podezřelé zvuky.

Janitzek se podíval na hodinky.

„Teprve jedna, no to se nedá nic dělat.“

Právě se pohyboval o patro níž. Brzy si uvědomil, že chodit sem a tam po chodbě vymezené mu losem jaksi postrádá smysl, protože do takové pasti, jakou v duchu připravil Auerbach, by sotva kdo při smyslech vlezl. Zrcadlový sál měl totiž čtvercový půdorys a kolem něj vedly právě ony čtyři chodby, přičemž každá z nich byla hlídána jedním z účastníků našeho nočního dobrodružství. Do chodby určené Janitzekovi vedly z obou stran schodiště a po jednom z nich Janitzek sestoupil, aby strašidlu uvolnil cestu, i když takový duch bude moci patrně také prostupovat stěnami a zcela bez zábran se dostat, kam je mu libo, takže určitě by se mohl podívat také do mojí hlavy, pravil si Janitzek bloudící po dalších chodbách, ale odtamtud by asi rychle utekl. Ale svým sestupem o patro níž si moc nepomohl, protože se ocitl na místě velmi podobném tomu, které před chvílí opustil. A tak začal i tady chodit sem a tam a jeho pravidelný krok ho přivedl k podivným úvahám. Začal si v duchu opakovat několik slov, začátek, teď, potom, konec a přitom stále chodil z jednoho konce chodby na druhý a pořád si to opakoval a občas přehodil jejich pořadí, takže se dostal třeba ke konci, předtím, potom, začátek a teď a pak si řekl, že takovéto věci ho začaly napadat od té doby, co se začal zabývat tím Ulrichovým Urychlovačem, protože právě tam si jeden hlubokomyslný proton při kroužení začne klást otázky, co bylo předtím, než se stal tím čím je, pochopitelně ve verších. Sakra ten Ulrich mi nasadil červa do hlavy. Ty jeho zatracené partikule, jakési neutrony a protony a bůhví co ještě, jakési kvarky a jakési nejmenší vzdálenosti. Pane Bože, ten chlap se z těch svých pochyb asi zblázní. Co bylo před vesmírem a pokud je konečný, v čem se tedy nachází, hmm, prý se dá odvodit, že to klidně opravdu mohlo vzniknout z ničeho a opět se mimoděk vrátil k jednomu hudebnímu problému, který ho již delší dobu zaměstnával, a pořád to nebylo to pravé. Totiž ne a ne přijít na to, jak ztvárnit onu prvopočáteční nicotu, z níž prý povstal vesmír. Už ho také napadlo, že by se k tomu snad dal využít jeden takový fyzikální jev skládání vln. Při vhodném souladu se dokážou dvě vlny takříkajíc vyrušit, ale bylo naprosto nemyslitelné, že by dokázal postavit proti sobě dva orchestry hrající tak, aby se jejich produkce totálně vymazala. To už by snad bylo lepší, kdyby jeden z nich hrál totéž co první, ale pozpátku a tak by se dalo dosáhnout, alespoň symbolicky, jakéhosi potření všech zvuků a najednou si začal v hlavě přehrávat možné kompozice, protože Janitzek vlastně skládal hudbu tak, že si prostě přímo v duchu hrál a teprve časem si začal některé nápady podchycovat do sítí z notových osnov.

Při tomto počínání jaksi nevědomky sestoupil ještě o patro níž, přičemž jeho hodinky ukazovaly půl druhé, což si ale neuvědomoval, protože zkrátka byl ponořen do svého skládání, ale namodralé světlo na konci chodby vycházející zpoza pootvřených dveří nepřehlédl.

Liszka vstal z pohovky.

„Krausi vy jste ale strašný strašpytel. Vy snad na ty duchy opravdu věříte. No půjdeme se tam tedy podívat.“

„Víte co pane Liszko, on člověk nikdy neví,“ dodal Kraus a pomalu vyrazili k podezřelému rohu a těsně před ním se zastavili. Liszka zašeptal.

„Teď se musíme připravit na všechno. Takže Krausi, hlavně klid.“

Kraus tichým roztřeseným hlasem přitakal.

„To se rozumí samo sebou.“

Zatočili za roh a vstoupili do prázdné, tiché chodby a stejně prázdné a tiché bylo široké dřevěné schodiště za jejich zády.

„No to se podívejme,“ řekl hlasitě Liszka. „Tak takhle se plní služební povinnosti. Tady přeci měl hlídkovat Auerbach s Claudii a vypadá to, že se na to vykašlali a umožnili Albertovi volné pole pro jeho nebezpečné rejdy. Pojďme se podívat ještě za další roh na Janitczka.“

Když zatočili za další roh, nezbylo Liszkovi s Krausem než konstatovat, že ani Janitczek na tom s plněním svých strážních úkolů není právě nejlépe.

Když osaměli, přistoupil Auerbach ke Claudii.

„Ještě jednou bych se vám rád, milá Claudie, omluvil za to, co bylo. Nechci se k tomu již vracet a zbytečně to rozebírat, ale jestli chcete, můžeme si zajít o patro níž a klidně si popovídat, co říkáte?“

Claudie, která něco takového očekávala, nebyla proti a tak opustili svoji chodbu a zanedlouho poté otevřel Auerbach Claudii masivní vyřezávané dveře a ona vstoupila do velké knihovny, v jejímž středu stálo několik starobylých glóbů. Auerbach ji ale zavedl až na druhou stranu a zastavil se s ní před poměrně novým modelem sluneční soustavy.

„Něco vám teď ukáži.“

Ohnul se pod velkolepou konstrukci sestavenou s mnoha koulí a stisknul vypínač a celá soustava se najednou rozzářila a začala se otáčet.

„U této věci jsem v mládí vydržel celé hodiny. Byl jsem tím úplně fascinován a dodnes mám v astronomii svoji zálibu, pochopitelně čistě amatérskou.“

Claudii se model také líbil a řekla Auerbachovi.

„Vůbec jsem netušila, že máte i takové záliby. Nemáte náhodou také nějaký astronomický dalekohled. Bylo by pěkné se podívat na oblohu a pozorovat třeba Měsíc.“

Mezi bývalými milenci, jejichž čtyřicetiletý věkový rozdíl umožňuje dát ono milenci do uvozovek, se tak rozpředl půvabný astronomický rozhovor ozařovaný kruhovitě se otáčejícími koulemi různých velikostí. Bohužel převládající namodralý svit staré učební pomůcky osvětloval pouze své nejbližší okolí a neposkytoval očím nenadálých nočních návštěvníků dostatečnou oporu pro náležité vychutnání nástropní fresky pokrývající celý klenutý strop barokní knihovny, kterou nechal namalovat nenadále zbohatlý generál Albert jako alegorii sluneční soustavy se svalnatými řeckými bohy zastupujícími jednotlivé planety. Bohužel ani v případě, kdy by strop tonul v záplavě slunečního světla, nemohla by si Claudie díky své poloze nad Auerbachem skvostné dílo italských umělců vychutnat, protože mimo jiné objímala svými masitými rty Auerbachův penis.

Kolem půl třetí se okolím zrcadlového sálu rozlehla rána a za ní následovala řada dalších a připomínalo to zvuk, který vydávají padající a tříštící se skleněné tabule, takže zanedlouho poté stáli zase všichni účastníci noční hlídky v sále, který ale vypadal poněkud jinak, než když ho před několika hodinami opouštěli. V zadní části sálu stál Ulrich obklopený hromadami střepů zajímavě zmnožujících počet zrcadlových odrazů v sále.

Auerbach s Liszkou vyšli vstříc kymácejícímu se Ulrichovi a potkali se někde uprostřed sálu.

„Nestalo se vám nic?“ zeptal se vyděšený Auerbach, ale nad tím Ulrich pouze mávl rukou a za chvíli již seděli mezi střepy na svých barokních židlích a Auerbach se ještě několikrát přeptal na Ulrichův stav, přičemž Claudie ho celá rozklepaná objímala. Auerbach si začal vyčítat, že se nepustil do oprav a rekonstrukce sálu dřív a stále opakoval, že vůbec netušil, že bludiště je v tak chatrném stavu.

„Nedělejte si prosím již o mne další starosti, milý hrabě,“ pravil Ulrich. „Opravdu to nestojí za řeč. Byl jsem trochu v šoku z toho rámusu, ale to už je v pořádku. Spíše mne mrzí, že jsem byl tak neopatrný a především vystrašený, že jsem se z toho zatraceného bludiště nemohl vymotat a nějak jsem vrazil do jedné z jeho stěn a ono se to bohužel celé rozsypano jako domeček z karet.“

Kraus se ho zeptal: „Ale proč jsi tam Ulrichu proboha lezl?“

A Ulrich se usmál a řekl: „Sám se podivuji své pověřivosti, ale myslel jsem si, že se tam pohybuje Albert, protože jsem zaslechl podivné cinknutí a vůbec mne nenapadlo, že nemateriální duch by asi sotva něčím pohnul a sotva by dokázal vyloudit vzduchovou vlnu. Zkrátka jsem podlehl svým vidinám.“

Potom se obrátil na stále vykuleného Janitczka.

„To by byl ale námět na nějakou noční sonátu, co mistře? Řekněme přímo strašidelnou.“

Tato poznámka uvolnila napětí svírající všechny přítomné, protože Ulrich vypadal, že bude v pořádku a že kromě rozbitého bludiště a boule na Janitczkově čele se nikomu nic nestalo.

„Nad tím se ještě zamyslím, pane doktore a možná se toho ujmu. Já jsem se při potulkách palácem zabýval tím vaším Urychlovačem a napadlo mne pár zajímavých věcí.“

„Ale nepovídejte,“ podotknul Auerbach. „To mne také něco napadlo, a to přímo v souvislosti s vámi. Nechtěl byste se zúčastnit Pražského jara?“

Janitczek se chystal protestovat a Auerbach ještě dodal.

„Nechte si to v klidu projít hlavou, to byl jenom takový náhlý nápad,“ a obrátil se ke zbytku svých hostů. „Možná by bylo lepší, kdybychom se přesunuli na nějaké přívětivější místo.“

Jedno stisknutí vypínače způsobilo, že několik velkolepých lustrů z broušeného skla náhle zazářilo a v záplavě světla ožily desítky mytologických postav obývajících dvourozměrný svět jedné nástrovní fresky, pod níž se stále otáčela sluneční soustava a spolu s ní se také otáčely krajkované dámské kalhotky zavěšené na jedné z jejích planet.

Pokud by do knihovny vstoupila skupina zanícených astronomů, mohl by takovýto pozoruhodný objekt pokrývající téměř celou planetu Jupiter vyvolat podnětnou odbornou diskuzi. Mezi našimi návštěvníky se o astronomii zajímali víceméně pouze Auerbach a Ulrich, každý na úplně jiné úrovni a z úplně jiných důvodů. Pro ostatní byla nebeská mechanika pouze podružností jakou většinou je třeba pro televizního diváka vnitřek jeho televizoru anebo pro hotelového hosta systém únikových východů. Navíc byli všichni poměrně dobře vychovaní a v dobré společnosti je někdy při společenském prohrěšku některého z hostů výhodné dělat jakoby nic a proto se o podivuhodném objektu poletujícím kolem malého slunce nikdo z nich nezmínil ani slůvkem a společnost se raději důstojně přesunula do dalšího sálu.

JANITCZEK UCHVÁTÍ LISZKU S ULRICHEM SVOJI HUDBOU K OPEŘE URYCHLOVAČ A AUERBACHOVI, UNAVENÉHO PŘIPRAVOU SVÉ SVATBY, SE PODAŘÍ DÍLO PROSADIT, TAKŽE JEHO SVATEBNÍ CESTA S CLAUDII VEDLA MÍSTO NA MALEDIVY DO PRAHY, KAM ODJÍŽDÍ TAKÉ JANITCZEK, ABY OPERU UVEDL NA SLAVNÉM HUDEBNÍM FESTIVALU PRAŽSKÉ JARO.

Slavnostní premiéra opery J. W. G. Janitczka Urychlovač způsobila nejenom mezi posluchači hudebního festivalu Pražské jaro pořádný rozruch a to nejenom kvůli svému podivnému názvu a také proto, že její skladatel se po mnoha letech odloučení odhodlal vystoupit tak nečekaně s novým dílem a dokonce ho i sám dirigoval. Trefně vystihl podstatu celé záležitosti jeden novinář z kulturní rubriky významného německého deníku, když svůj článek věnovaný právě této nové opeře uvedl titulkem Evropský rok hudby v Urychlovači, kterýmžto nic neříkajícím nadpisem vzbudil mezi běžnými čtenáři značnou pozornost, protože si musili

položil otázku, co má co dělat nějaký Evropský rok s nějakým Urychlovačem a proto také raději zalistovali dál, aby se dočetli, že hrabě Auerbach uzavřel sňatek s jistou Claudií...velkolepá svatba...odjezd na svatební cestu...plánovaná návštěva Prahy a právě se to také dočetl jistý Josef K., třicetiletý svobodný mládenec a jinak také nespokojený recepční hotelu Paříž v Praze. Měl zrovna noční službu na recepci a v těchto týden starých novinách se snažil procvičovat v němčině. Nad barevnou fotografií usmívajícího se Auerbacha pózujícího s nevěstou před sv. Štěpánem jenom jizlivě poznamenal, že ta čubka si toho debilního dědka bere stejně jenom kvůli prachům. Rozčilen nad nespravedlností světa, v němž si prachatí starci berou takové sexbomby, se vrátil o pár stránek dopředu a zarazil ho titulek: Das Europäische Jahr und...a zarazil se, protože onomu divnému slovu za tím Evropským rokem nerozuměl a tak si vytáhl ze šuplíku příruční německo-český slovník a vyhledal si v něm význam toho slovíčka. Aha, takže urychlovač a co má do prdele společného ten přiblíblý urychlovač s tím posraným evropským rokem? Aby si zodpověděl svůj dotaz, ponořil se do článku a v něm ho zaujalo jméno Auerbach a brzy si uvědomil, že to bude zřejmě tentýž Auerbach, o jehož svatbě se dočetl na zadních stránkách novin. V článku se dozvěděl mimo jiné, že hrabě, který je v Praze na svatební cestě uvede ve Stavovském divadle ojedinělé hudební dílo rakouského hudebního génia J. W. G. Janitzka, operu Urychlovač, jehož libreto složil doktor Ulrich...známý ve vědeckých kruzích svými neotřelými modely velkého třesku. Při této příležitosti také hrabě Auerbach zahájí Evropský rok hudby slavnostním projevem před provedením opery Urychlovač, kterou bude dirigovat samotný skladatel, který po více než dvaceti letech samoty a odloučenosti od světa opět vystoupí na veřejnosti...Josef K. si k tomu pomyslel, že to má ale někdo starosti a potom si uvědomil, že ten Janitzek s tím doktorem Ulrichem budou patrně také hosty jejich hotelu a zalistoval si knihou hostů a opravdu tam našel jejich údaje ještě s dalšími dvěma jmény Liszka a Kraus, která byla do knihy zapsána téměř současně s příjmením Ulrichovým. Hudební génius a doktor věd, hned bych to s nimi vyměnil a vzpomněl si na dopis od svoji matky, kterou již roky neviděl, která mu najednou napsala, že je těžce nemocná a že by ho ráda viděla a tak odložil knihu návštěv i noviny a vytáhl zmačkaný dopis a znovu se pustil do jeho čtení a vůbec netušil, že o několik stovek metrů dál právě skončila opera Urychlovač. Dozněly polední takty, spadla opona a nastalo ticho, které se náhle proměnilo v bouři nadšení, aplausu a výkřiků chvály a celý soubor, který stihl nacvičit celou operu za neuvěřitelný jeden měsíc, musel mnohokrát vystoupit před oponu a dirigenta a skladatele v jedné osobě odnesla na rukách skupina nadšených hudebníků z orchestrů a tomto nadšení také propadl Auerbach s Claudií, kteří stáli ve svých lóžích a tleskali společně s celým divadlem a také velmistrem Neudorfem, který ovšem jako málokdo z přítomných tleskal spíše jenom tak říkajíc pro forma, neboť tento muž konzervativních názorů sice na opeře ocenil skutečně umné skloubení několika hudebních stylů a dokonalou součinnost dvou orchestrů, ale zdaleka tolik již neocení samotný děj, neboť mu to celé připadlo jako bohapusté rouhání a trapná fraška a ještě úplně živě viděl před svými očima jeden z nejrafinovanějších kousků celého představení, který se odehrál v první třetině, ano v první třetině, neboť opera měla tři části stejně jako má hokejové utkání tři třetiny. V divadle náhle utichla hudba a souběžně nastala úplná tma a tak to také několik minut zůstalo, poté začaly dva orchestry hrát part nazvaný V hlubině prázdnoty a hrály to proti sobě. Jeden orchestr to hnal dopředu a druhý to hnal pozpátku a celé se to zrychlovalo, až se pomalu proměnilo v divoký cikánský čardáš a divadlo bylo prudce osvětleno rovnou z několika stran a to jak zevnitř tak zvenčí a po tomto silném světelném záblesku nastala opět tma a do prostoru nad diváky vypluly fosforeskující koule s pěvci pohodlně usazenými ve svých vznášedlech znázorňující první protony a neutrony nedávno vzniklého vesmíru. Neudorfovi stejně jako mnoha jiným divákům vrtalo hlavou, jak to sakra s těmi koulemi provedli a musel si v duchu přiznat, že to nebyl špatný kousek, ale celkové vyznění díla šlo naprosto proti jeho zásadám, ale pochopitelně jenom podmíněně, neboť Neudorf ledacos

správně nepostřehl a odsoudil to pro jistotu hned jako celek a přitom se o tom nedalo zcela určitě říci, že je to nějaká blasfémie, neřku-li nějaké ironické rouhání posvátným hodnotám jako spíše, že šlo o naprosté zpochybnění všech posvátných hodnot, což ještě nutně neznamená jejich naprosté znehodnocení a může to mnohdy nejednu takovou posvátnost znovu postavit na nohy. Zato Claudie byla úplně uchválena a zcela upřímně tleskala, až jí pomalu začaly opuchávat ruce a v tom si s ní nezadal ani Auerbach, kterému se ten kus také docela líbil, jak se o tom později v kruhu přátel vyjádřil. Ulrich, který sdílel lóži s Neudorfem, si skromně odstoupil do stínu a opravdu nevěřičně sledoval dění v hledišti, neboť takovýto výsledek opravdu neočekával, vždyť na přípravu celé opery měli jenom měsíc a jenom díky masivní Auerbachově a Liszkově podpoře zvládli to, co by za jiných okolností představovalo nepřekonatelnou obtíž. A musil obdivovat píli a pracovitost členů Lineckého operního souboru, nad nímž všichni ve Vídni ohrnovali nos, ale Janitzek, který znal jeho uměleckého vedoucího, všem okolo tvrdil, že se ještě uvidí a ať si jdou s těmi blbými řečmi do prdele, protože on jim věří a že už také viděl i ve Vídeňské opeře kusy, z nichž by se jeden pozvracel. Velmistr Neudorf byl tady první, kdo Ulrichovi gratuloval k úspěchu a pravil při tom: „Netušil jsem, že vedle značného matematického nadání se ve vás skrývá talentovaný básník,“ na což Ulrich odpověděl: „Že matematika a hudba jsou něco jako siamská dvojčata a že kdosi kdysi pronesl, že vesmír není nic jiného, než hudba provozovaná samotným Bohem.“ Tato poznámka zazněla poněkud nelibě ve velmistrových velikých načervenalých uších, z nichž dokonce vyčuhovaly malé černé chloupky.

Hluboko po půlnoci vpadla do vstupní haly hotelu Paříž skupina rozjařených pánů a recepční Josef K. rozladěný noční nudou, dopisem od nemocné matky a koneckonců také četbou německých novin, se bohužel musel naladit do usměvavého postoje a zařadit, že protentokrát se hotelový bar nezavře ve čtyři jako obvykle, ale zůstane otevřen až do rána, protože některým argumentům prostě nejde odolat a také zaměstnanci baru při pohledu na štůčky bankovek rychle změnili svůj postoj a celé to odsouhlasil vedoucí noční směny pokrčením ramen a povzdychem, že některým hostům zkrátka člověk musí vyjít vstříc, i kdyby si o tom myslel cokoli a právě on si myslel, že by celou tu bandu nejraději vystřelil na Měsíc, ale holt Auerbach je Auerbach a navíc je dokonce v přátelských svazcích s majitelem našeho hotelu. Když konečně celá ta hlasitá společnost zmizela v baru a Josef K. opět osaměl, vytáhl si opět dopis z domova a začal jej znovu číst. Bylo mu matky líto a neměl kvůli ní špatné svědomí, neboť jí pravidelně posílal část výplaty, ale neměl opravdu chuť jet domů a vidět své strašné sourozence a svého strašného otce. Bratr je tupý řezník a otec je úplně hovado, sestra, to je nanicovatá husa a jediné matka mne tam držela při životě, ale budu muset vyrazit a patrně co nejdříve. Při opětovné četbě dopisu mu zazvonil jeho soukromý telefon a sotva přijal hovor, zalil jej hotový příval výčitek od jeho homosexuálního partnera Karla.

Ráno při cestě ze zaměstnání se Josef K. zastavil u plakátovací plochy, na níž viselo několik plakátů s programem Pražského jara a stejně jako mnoha dalším chodcům a cestujícím, mu bylo úplně jedno, že v rozkvetlé jarní Praze probíhá taková úžasná hudební událost. Sestoupil do metra a po cestě minul ještě několik dalších bleděmodrých plakátů s nápisem Pražské jaro a ty ho také uvítaly na zastávce tramvaje a několik menších plakátků nakonec upoutalo jeho pozornost i v tramvaji a řekl si, koho to sakra dneska zajímá nějaké fidli tydli. Když vystoupil z tramvaje, zastavil se v trafice, aby si koupil cigarety a noviny, na jejíž titulní straně byl veliký nápis Urychlovač dobyl Prahu. No a co, řekl si a strčil našťavaně noviny do aktovky a zaujal tím jeden z možných postojů, které můžeme zaujmout k tzv. velkým, světodějným událostem, které k nám většinou doputují ve formě tučně vytištěného titulku na první stránce nějakých novin.

Velmistr Neudorf vede s mistrem Janitzem rozhovor o podstatě hudby. Josef K. odjíždí navštívit svoji nemocnou matku

Koncept

Janitzek na výsluní. Rozhovor pro Time, velmi zprostředkovaně a neviditelně. Rekapitulace svatby. Odjezd Auerbacha a Claudie do Kolomazníků, takříkajíc paralelně a tudíž mimoděk.

Ulrich seznámí Liszku se svým učitelem fyziky Waltrem Bischope, jehož jednovaječné dvojče Kurt kdysi také vyučoval fyziku, ale také až někdy a možná úplně mimo děj.

Waltr seznámí Ulricha s podivným Kurtovým zmizením. Rozhovor s Claudii a Auerbachem o paralelních světech za velmi podivných okolností. Pojednání o těchto světech. Procházka po noční Praze. Návštěva Zlaté uličky. Záhada Nebovidské ulice. Faustův dům a Zemská královská porodnice. Apolinář a Fyzikální ústav. Kurtův počítač. Waltr hospitalizován v Bohnicích. Pohyby cen na burze a Kurt Bischope a to vše pochopitelně postupně a někdy, takříkajíc opět tak trochu paralelně.

Adagio molto

Pražských jar tady už bylo bezpočtu a také tentokráte doprovázely tento půvabný fenomén různé šefíky a různé jiné rozkvetlé keřiky a ovocné stromy, ale pro tentokráte se to obešlo bez rudoarmějců a zmatků na barikádách, takže se po ulicích nepovalovaly rozkládající se mrtvoly obětí rychlého hurá povstání, mezi nimiž nepobíhali rozzuření esesáci a také na nich nebyly k vidění převrácené tramvaje a kostry ohořelých automobilů a dokonce tam ani mezi lidmi a občany nepanovalo napětí a obavy z blízké budoucnosti, jež přesto naplnila tyto ulice dalšími rudoarmějci, protentokráte ale o dvacet tři roky staršími. Také hudební festival byl v plném proudu a strhl skladatele Janitzeka plně do svých hudebních vírů. Auerbach odjel i s Claudii na svoje sídlo do Kolomazníků, kam se za nimi brzy na to vypravil také Liszka. Ulrich přislíbil, že se za nimi také přijede podívat, ale chtěl ještě chvíli zůstat v Praze, aby se zúčastnil několika koncertů a právě při návratu z Rudolfiny ho na recepci oslovil bledý, pohublý a uhrovitý recepční a předal mu vzkaz v zalepené obálce.

„Nechal ta tady pro vás takový postarší pán, nechal vás pozdravovat a musím říci, že mi připadal poněkud nervózní,“ pravil Josef K., který po návštěvě své nemocné matky taky nevypadal právě nejlépe. Ulrich poděkoval a s obálkou v kapse nastoupil do výtahu, kde si v duchu položil otázku, co to má znamenat. Postarší pán, obálka, tady v Praze? Vždyť tady pomalu nikoho neznám a od té doby, co jsem tady studoval, již uběhla pěkná řádka let a nevzpomínám si, že bych tady znal nějaké postarší pány. Nu uvidíme a v pokoji se mu po otevření záhadné obálky ledacos osvětlilo.

Vážený pane,

omlouvám se, že vás vyrušuji, ale mám jisté důvody, proč se na vás obracím. Možná si už na mne nebudete pamatovat a nebýt vaší pozoruhodné účasti na našem hudebním festivalu, také já bych si sotva uvědomil, že jste u mne kdysi skládal zkoušku z teoretické mechaniky a mám dokonce matný dojem, že jste nepodal nejpřesvědčivější výkon. Teprve po zhlédnutí a vyslechnutí Urychlovače jsem si na vás vzpomněl a také jsem si při této příležitosti uvědomil, že jsem od vás dokonce četl pár odborných článků věnovaných problematice, která mne zajímá a které jsem věnoval i se svým nezdárným bratrem Kurtem několik desítek let. Byl bych velice poctěn vaší návštěvou u mne ve fyzikálním ústavu a jistě vám nemusím připomínat, kde jej naleznete, ačkoli jste již dlouhou dobu pobýval mimo naše překrásné, byť poněkud zvláštní město....

A v průběhu čtení si Ulrich opět vybavil svá studentská léta a pochopitelně si vzpomněl na profesora Waltra Bischope, u něhož opravdu s nevalným úspěchem a s odřenýma ušima složil

jednu zkoušku a podivil se, že si starý učenec vzpomněl právě na něj a vůbec nechápal, co by po něm tato úctyhodná postava mohla chtít, ale také si uvědomil, že tuto žádost a prosbu nemůže jen tak odbýt a proto se za tři dny po převzetí záhadného vzkazu vypravil na Nové město pražské, aby vykonal návštěvu u věhlasného fyzika, který byl dokonce svého času i se svým dvojčetem navržen na Nobelovu cenu za práci v oblasti vícerozměrných prostorů. Při cestě od stanice metra musel projít kolem bývalého blázince a kolem temné budovy zemské porodnice, která mu připomněla nějaký strašidelný zámek a potom už se před ním objevila nejméně sto let stará budova ústavu, kam svého času chodil na přednášky a kde se snažil proniknout do tajů fyziky a dodnes si vůbec nebyl jistý, jestli to byla správná volba, ale na tom se toho už nedalo moc změnit.

Po vstupu do pracovny doktora Waltra Bischofa se Ulrich rovnou přenesl o mnoho let zpět a najednou si velice živě vybavil ten sluneční červnový den, kdy sem, do této místnosti obklopené ze všech stran knihovny plnými knih ve starých kožených vazbách, vstoupil poprvé a stejně jako před lety upoutaly jeho pozornost pozlacené hřbety Ottova naučného slovníku a stejně jako tehdy byl velký oválný stůl plný rozevřených publikací a porůznu poházených papírů. Vstříc mu vyšel skutečně postarší pán menší postavy, bělovlasý a připomínající spíše nějakého bankovního úředníka, než světoznámého odborníka přes komplikovanou matematiku vícedimenzionálních prostorů možná otevírající dveře kamsi za Velký třesk, ale jak už při úvahách o těchto problémech nejednou řekl i sám Ulrich, kdo ví, kam to nakonec povede.

Prosím posad'te se, pane doktore, uvítal Ulricha starý učenec a po chvíli zdvořilostních rituálů pomalu přešel k věci, ale jak už to některých lidí bývá, šel na to oklikou a mírně překvapenému Ulrichovi navrhl menší večerní procházku po Staré Praze.

„Kdypak jste byl naposledy, milý pane doktore, na našich slavných Hradčanech?“
A sám si také odpověděl.

„Patrně dávno, vid'te a přitom je odtud přímo okouzlující výhlídka na Prahu, ale to pochopitelně není vše a vy to jako Vídeňák určitě oceníte, neboť katedrála umístěná na výšině je úplně něco jiného než katedrála někde uprostřed města nedaleko od řeky, i když toto mají tedy obě společné.“

Ulrich si odkašlal a odpověděl zdvořilému staršímu muži, že si s ním velice rád zajde třeba i na Hradčany a pochopitelně to pro něj bude velice příjemně strávený čas, ale že patrně nepůjde jenom o nějaké čarovné výhledy.“

„...jak se to vezme mladý příteli, jak se to vezme, možná se vám tam otevrou výhledy, o nichž byste ani nevěřil, že existují. ŘEKNU VÁM TO TAKHLE, já žiji v tomto městě vlastně od narození a jsem s ním v určitém smyslu až nezdravě srostlý a určitě jste také já slyšel, že Praha má mnoho přízvisek jako Praha stověžatá a matka měst a tak podobně a potuluje se mezi nimi i Praha mystická a tajuplná a to je téma, které zaměstnávalo obrazotvornost nejednoho umělce a bezpochyby se na jeho obohacení nemalou měrou podílel i slavný Habsburk, ale to jsou všechno do omrzení známé věci a v dnešní době je přeci již nikdo nemůže brát vážně a zejména od té doby, co tady máme veřejné elektrické osvětlení, se mnoho tajuplna přímo vytratilo a kamsi se doslova potratilo, ale co naplat, těch legend spojených tak či onak s Prahou je opravdu bezpočet a občas mne při mé vědecké práci až udivilo, že nalézám jisté shody, opravdu velmi vzdálené, mezi mojí vědou a těmito starými pohádkami a pověstmi pro malé děti. Vám to jistě nebude nic říkat, koneckonců jste se naučil česky až na studiích a musím říci, že si vedete pozoruhodně dobře a znám opravdu málo cizinců, kteří by to zvládli lépe. Ale tady v Čechách je každé dítě ve škole obeznámeno se Starými pověstmi českými od Aloise Jiráska. Víte, to byl velice plodný autor mnoha historických románů pozvedajících sebevědomí právě znovu se obrozujícího národa, což je věc, na kterou se vy němci asi díváte trochu jinak.“

Ulrich se trochu ohradil, že přeci není žádný němec, ale Rakušák a že to je velký rozdíl a od jisté doby nejsou Rakušáci nic jiného, než malý národ trpící nejedním komplexem, i když má výhodu oné němčiny, která tomu dodává světovost s trpkou příchutí, ano, ale minulou a vědomím jakéhosi germánského příbuzenství s anglo-saštinou, která dnes nastoupila, pravděpodobně oprávněně, místo ní.

„Máte pravdu, úplně mi tato souvislost vypadla a doufám, že jsem vás tím neurazil. Každopádně už i ty malé děti se dozvídají z oněch pověstí, že s Prahou v jistém smyslu není něco úplně v pořádku. Podívejte, možná jste trochu obeznámen s mojí prací a víte, že je to vlastně práce moje a mého bratra a právě o něm bych si svými nyní rád trochu promluvil...

NOČNÍ VÝPRAVA NA HRADČANY VE SPOLEČENOSTI STARÉHO UČENCE A REDAKTORA KRAUSE, KTERÝ PRONESL, ŽE TŘI ROZMĚRY PRO SPOKOJENÝ ŽIVOT JSOU VÍCE NEŽ DOST

„...takže ti mi chceš říci, že ten jeho brácha zničehonic zmizel a že si ten starý rozumbrada vybral právě tebe jako pomocníka při vyšetřování?“ pravil Kraus stojící vedle Ulricha pod Staroměstským orlojem ve společnosti stovek zahraničních turistů.

„Tak za prvé to není nějaký rozumbrada, ale světoznámý učenec a za druhé se zmínil také o tom, že by bylo lépe vykonat onu vycházku na Hradčany raději ještě s někým třetím nebo dokonce i čtvrtým, ale měli by to být lidé, kteří umějí držet jazyk za zuby. Bohužel tady neznám nikoho třetího nebo čtvrtého kromě tebe, takže mi nezbývá než tě požádat o výpomoc a ještě bych se tě rád zeptal na toho čtvrtého, totiž Janitzka. Jak to s ním vypadá?“

Souběžně s touto otázkou, která roztočila různá pomyslná kolečka v mysli redaktora Krause, se rozeběhla různá jiná, nikoli pomyslná, ale dřevěná kola v důmyslném hodinovém stroji starobylého orloje a nad jejich hlavami se v jeho věži ve dvou okýnkách začali objevovat barevné figuríny apoštolů a také se o něco poposunulo rozpálené sluneční kolo ozařující náměstí žhavými paprsky, takže patrně nejenom jim stékali po zádech čůrky potu.

„Janitzek měl dneska spolu s několika dalšími umělci tiskovou konferenci, které jsem se také zúčastnil a musím říci, že jsem ho pomalu ani nepoznal a místo neandrtálce jsem viděl kultivovaného a upraveného muže nevzrušeně zodpovídajícího dotazy všetečných novinářů, protože právě on vyvolával největší zájem a to nejenom kvůli svému nečekanému a poměrně opožděnému znovuobjevení se na veřejnosti. Hodně rozruchu vyvolala i jeho a tvoje opera a vlastně se divím, že jsi tam nebyl také. Každopádně je momentálně hodně vytížený, bude muset absolvovat ještě několik představení Urychlovače a osobně bude také dirigovat několik svých raných symfonií, takže na nějaké procházky po Hradčanech asi nebude mít čas.“

Ulrich vyzval Krause, že by možná bylo vhodnější pokračovat v jejich rozhovoru v nějaké předzahrádce a tak vyrazili z náměstí do bočních uliček a nedalo jim to příliš práce, aby objevili jednu restauraci i s příjemnou zahrádkou, kde také usedli a objednali si dvakrát pivo. „Není to tady právě nejlevnější,“ poznamenal Ulrich a navázal na Krausovu odpověď. „Zítra má ale volno a možná by se rád setkal s někým, kdo v říši ducha dokázal něco, co dokázal on v říši hudby, na tohle ho dostaneme. Dnes za ním večer zajdu a zkusím ho přemluvit.“

Kraus si upil plzeňského a poznamenal: „To je sice všechno pěkné a i kdyby Janitzek souhlasil, tak budeme čtyři, ale pořád mi jaksi uniká smysl celé té procházky s geniálním starcem jako průvodcem. Určitě to ale bude poučné a jistě se zase něco nového dozvím o tom, že nežijí v říši universa, ale právě na tom nejvýznamnějším bodě ze všech, co jich ve vesmíru je.“

Ulrich k tomu mohl pouze s pokrčením ramen dodat: „Možná se budeš divit, ale třeba to takto je a možná právě v Praze ten bod nejdeme, každopádně sám toho v podstatě nevím více než ty, protože Walter mi toho vlastně moc neřekl. Dozvěděl jsem se od něho pouze to, co jsem koneckonců již také věděl, protože obor jeho vědeckého zájmu není přeci žádné tajemství.“

Pochopitelně ovšem nevím kam, až při svých výpočtech se svým bratrem dospěli a jaké z toho mohou plynout závěry. Dalším faktem, který mi sdělil, bylo, že asi před půl rokem jeho bratr záhadně zmizel a to v podstatě doslova z uzavřené místnosti, kde po něm zůstala vedle jeho opuštěného stolního počítače ještě nedopitá teplá káva a uhasínající oharek od cigarety a dokonce vlněná vesta přehozená přes opěradlo židle. Žádný lístek na rozloučenou, indicie, nic. Stalo se to ve fyzikálním ústavu na Karlově, kde má dodnes profesor Walter svoji pracovnu a kde ji měl donedávna také jeho bratr Kurt. Obě spolu sousedily, a pokud by chtěl Kurt vyjít ven, musel by projít přes pracovnu svého bratra, který tam ale také pobýval. ŘEKL MI, ŽE SICE BYL PLNĚ POHROUŽEN DO JISTÝCH ÚVAH, TAKŽE BY SNAD MOHL PŘEHLÉDNOUT bratrův příchod, ale že by určitě nepřeslechl strašivě vrzající parkety, které by se při jeho průchodu určitě rozehrály. Dále se se mnou podělil, byť v jistých rozpacích, také o důvody proč si vybral právě mne a nikoli někoho jiného. Za prvé tak trochu sledoval moje články a údajně ho poměrně hodně zaujal jeden z berlínského časopisu pro fyziku nazvaný, JAK TO VYPADÁ ZA ZAVŘENÝMI DVEŘMI a za druhé ho poměrně pobavilo libreto Urychlovače a hudba ho prý úplně nadchla. Mimo jiné je to opravdový milovník vážné hudby. Také mi řekl, že poslední dobou se mezi ním a jeho bratrem objevilo několik rozporů ohledně pokračování v jejich práci a mimo jiné také ohledně jejího využití a zveřejnění. Dokonce se i několikrát těžce pohádali a bezmála půl roku před bratrovým zmizením přestali vlastně téměř komunikovat kromě naprostých nezbytností nutných při společném životě. Žili totiž spolu a oba byli svobodnými mládenci.“

Kraus při této větě vyprskl pěnu od piva, která doletěla až na Ulrichovu košili.

„No tam to muselo vypadat. To je nad moji fantasií, dva dědci, navíc potrhlí rozumbradové a společná domácnost. Z toho by byla výborná humoristická povídka.“

„Také mne to hned napadlo, ale to je vedlejší.“

Ulrich se zničehonic podíval na hodinky.

„Podívejme, to už je tři čtvrtě na pět. Víš co, zavolám Janitzkovi, jestli by si s námi nedal pivo, konec konců od hotelu je to sem sotva čtvrt hodinka, nechce se mi to všechno vysvětlovat dvakrát, a proti jiným případům z minulosti proběhl telefonní rozhovor hladce a rychle a skutečně za necelou půlhodinku stála před jejich stolkem a slunečником rozložitá postava hudebního skladatel Janitzcka oděná netradičně do lehkých bleděmodrých plážových kalhot s potiskem plným banánů a jiného exotického ovoce jako například ananasů a avokád s bleděmodrým tričkem s bílým nápisem Prague Spring na zádech a Pražské jaro na hrudi.

„Tak jsem tady chlapi,“ zahučel, usedl a naráz do sebe překlopil jeden půllitr. Utřel si knír od bílé pивní pěny a pronesl.

„Tady to pivo má opravdu říz a opravdu se těm Čechům nedivím, že to sebe lijí od rána do večera, protože jsou tím pádem naloženi od rána do večera a nemají čas na to, aby vymýšleli kokotiny,“ a bylo vidět, že je opravdu hrdý na vhodné použití vulgárního slova, které se vedle zbývajících německých slovíček vyjímalo jako neotesaný gótský barbar vedle uhlazeného římského patricie, kterážto přirovnání se zde vyjímá asi tak jako by se mohlo vyjímát slovanské kokot vedle mannliche Glied.

POZNÁMKA. VE SKUTEČNOSTI AUTOR VLASTNĚ VŮBEC NEVÍ, ODKUD SLOVO KOKOT POCHÁZÍ.

Hned poté, co si objednal další pivo, které do něho zahučelo podobným způsobem jako předchozí, takže před ním brzy přistálo třetí, jehož osud již nebyl tak dramatický, se Janitzcek obořil na Ulricha.

„Vy jste mi dal. Nechal jste mě těm novinářům napospas a místo toho, abyste se zodpovědně věnoval festivalu tady s Krausem lemtáte pivo. Tak pane, příště jdete se mnou, jasný a žádný vytáčení, že je vám to proti mysli. Vy si myslíte, že já jsem tady z toho dvakrát nadšený. Celá

tahle veřejná fraška je mi u prdele, ale dělám to zkrátka pro dobro věci. Člověk může opravdu trčet do zblbnutí někde v garáži a čumět a nadávat, jak je to všechno na hovno, anebo prostě vyleze a začne něco dělat a když už vylezl, tak se s tím musí smířit, že k tomu patří taky přiblblý tiskový konference, pane doktore. Protentokrát se vaše nepřítomnost svezla s nějakou nevolností, ale příště tam jdeme spolu a Kraus je mi svědkem.“

Kraus přikývl a také si ohřál trochu svoji polívčičku.

„Přesně tak, tady mistr má naprostou pravdu. Ty si jen tak z legrace sesmolíš nějaké humoristické libreto, které tady kupodivu berou všichni vážně a dokonce se to zpívá na přeskáčku dvojjazyčně, italsky a německy, a potom si zalezeš někam do kouta a navštěvuješ nějaké potrhle profesory.“

Tady Janiczek zpozorněl, protože měl mimo jiné v podivínských postavách zálibu a konec konců také v dějinách hudby se vyskytla nejedna zajímavě podivná osobnost, přičemž samotný Janiczek byl jenom živým důkazem toho, že tvůrčí činnost sebou nese také děsivé odříkání nepochopitelné lidem klouzajícím po hladkém kluzišti života jako po másle.

„Potrhlý profesor, pane doktore, nepovídejte. Kdo to je?“

A tak ho měl Ulrich díky Krausově prostořekosti tam, kde ho chtěl mít a ještě jednou se pustil do charakteristiky jednobuněčných dvojčat Waltra a Kurta Bischofových s tím, že tentokrát také věnoval více místa pro vysvětlení jejich vědecké činnosti...

„Každopádně jejich Za posunula jiné Za jenom o trochu dál, ale pořád nám Za nimi vyskakují zlomyslní čertíci dalších a dalších Za. Myslím tím, že jenom provedli elegantně to, že přestěhovali ve svých rovnicích celý náš trojrozměrný vesmír a vezmu-li v potaz ještě čas, tak tedy čtyřrozměrný vesmír do složitějšího vícerozměrného přediva. Bohužel se z uveřejněných výsledků velmi špatně vybírá, kolik rozměrů onen nový vesmír vlastně má a navíc se mi pořád na mysl vtírá jedna znepokojivá myšlenka, která bezrozporně také vyplývá z některých řešení jejich paraleloidních rovnic, že počet rozměrů nám může růst nad jakoukoli přijatelnou mez, totiž do nekonečna, takže výsledný obraz je taková ta ruská matřjoška, kterou tady koneckonců velmi případně prodávají jako typický český suvenýr na každém rohu a která pochopitelně nemá s českým lidovým uměním nic společného. Jsou to takové ty hruškoidní dřevěné ženské postavičky, které se dají rozložit a uvnitř se nalézá další takové usměvavé přiblbló, které se dá opět rozložit a tak dále, jako se dá trojrozměrný vesmír vložit do čtyřrozměrného a ten zase do pětirozměrného a tak dále a tak dále. Každopádně na těchto věcech oba pánové intenzivně pracovali pěknou řádku let a nikdo vlastně pořádně neví, kam se až dostali. Oba byli v dnešní době ve světě současného vědeckého provozu postaveného na týmové práci naprosté kuriozity vytvářející v tichu své pracovny naprosto abstraktní, fantastické konstrukce zdánlivě naprosto nesourodé a neslučitelné s opravdovým světem, o němž ovšem již dávno před nimi nejedna chytrá hlava pronesla, že to není v podstatě nic jiného než iluze a tady máte Janiczku nové a neotřelé hudební téma uchopitelné něčím, co bych si dovolil pojmenovat jako vícedimenzionální hudba.“

Janiczka to zaujalo.

„Hrome, to jsou mi věci. Ulrichu a vy je znáte, ty profesory?“

„Znám, ale jeden z nich nám někam záhadně zmizel, ale každopádně byste se mohl sejít s doktorem Waltrem, který mimo jiné zbožňuje vaší hudbu a náš Urychlovač ho vcelku pobavil, což už je co říci,“ a navázal tak na výlet na Hradčany a tady se opět vložil do rozpravy Kraus, aby si ujasnil společně s Janiczkem, proč mají ke všem čertům jít právě tam a co tam budou pohledávat a vyvádět.

Světznámé panoráma nasvícené v poněkud jiném osvětlení, než jak bývá obvykle k vidění nejenom podvečer z Karlova mostu, ale také v nejedné turistické brožuře.

V roce 1965 navštívil Prahu mimo jiné také signor Rossetti, byť pouze v jednom článku v učebnici italštiny pro samouky, která vyšla právě v tomto roce a od té doby do ní přijíždí vlastně neustále a je docela dobře možné, že právě v okamžiku, kdy profesor Waltr Bischof opatrně vystupoval z tramvaje č. 22 na zastávce Loreta a opíral se při tom o sukovitou hůl s kovovou špičkou pobitou turistickými plechovými štítky ve tvaru malých erbů s vyraženými siluetami různých hradů a zámků, které svého času tento neúnavný turista navštívil, si někdo dole ve městě otevřel právě onu zastaralou učebnici, aby ve své hlavě nechal signora Rossettiho opět a pokolikáté už vystoupit na hlavním nádraží z rychlíku, který brzy po ránu dorazil z Říma. V roce 1965 se v Praze bezpochyby otevřelo a opět zavřelo mnoho dveří a za nimi a před nimi se událo ledacos zajímavého, stejně jako se jistě otvíraly a zavíraly různé dveře i nyní, když skupinka rádoby turistů vedená kulhajícím profesorem pomalu sestupovala přes prázdné a tmavé hradčanské náměstí k hradu. Za některými z těchto zavřených dveří stály tehdy a stojí tam určitě i nyní v ztichlých řadách vyrovnané knihy v mnoha policích a obsahy těchto knih stejně jako tehdy nějak existovaly nezávisle na datu, které bylo zrovna aktuální, ale pochopitelně nic netrvá věčně a jednoho dne určitě nějak zmizí ze světa i signor Rossetti a možná také už nikdo nikdy neotevře a ani nezavře žádné dveře, aby za nimi objevil třeba záhadu zavřeného pokoje, o níž právě hovořil profesor Bischof se skladatelem Janitczem, když ještě spolu s Ulrichem a Krausem přecházeli přes první hradní nádvoří, po němž se tu a tam míhaly tmavé siluety jakýchsi podivných postav.

„To máte pane Janitczek asi tak, že vesmír si můžete také představit jako zamčenou místnost od jejíchž dveří se ztratil klíč a představte si, že bohužel vy jste onen nešťastník uzavřený v této místnosti stojící v rozpacích před oněmi dveřmi, které vypadají spíše jako uzávěr nějakého velikého trezoru, což vám v jistém smyslu může trochu zvednout náladu, neboť si můžete při pohledu na takové solidní zámky pomyslet, že někomu stálo za to se s tím tak piplat, takže patrně vnitřek místnosti bude obsahovat cosi cenného a protože jste tam jenom vy, nemůže onou cenností být nic jiného než právě vy a také vás může napadnout, že ono důmyslné zabezpečení bude určitě mít svůj smysl, protože jenom úplný blázen by zbůhdarma cosi zabezpečoval, kdyby to nemělo žádnou cenu, ale možná to nejdůležitější není v zamčeném pokoji, ale právě venku za těmi opancéřovanými dveřmi.“

Za takových a podobných řečí došla naše skupinka konečně až do Zlaté uličky a pomalu procházeli kolem malých pitoreskních domků přilepených k hradbám jako vlaštovčí hnízda. Ulrich přitom oslovil profesora Bischofa.

„Tak vy se pane doktore skutečně domníváte, že tady někde bude průchod do nějakého paralelního vesmíru?“

„Jsem o tom skálopevně přesvědčen a někde tady bude ležet klíč k vyřešení záhady zmizení mého pomateného bratra. Především budeme muset nyní spočítat domky v uličce a podle mých předpokladů by tady měl být jeden navíc a tamtudy bychom mohli proniknout takříkajíc jinam.“

Janitczek stojící poblíž rozmlouvající dvojice projevil mimořádnou rozvahu, když se zeptal Bischofa.

„Ale jak se dostaneme nazpátek? Jste si jist, že ty vaše brány nejsou pouze jednosměrné, pokud ovšem opravdu něco takového vůbec existuje. Pokud něčím takovým odpochoďoval váš bratr a stále jaksi někde možná putuje, ale jaksi ne a ne se vrátit, může být, že je to pouze jenom taková jednosměrná ulice bez možnosti návratu. Já mám sice vůči tomuto světu spoustu výhrad, ale může být, že ty jiné světy budou mnohokrát horší, než je ten náš a navíc mi pořád nikdo nevysvětlil, proč by zrovna tady v nějaké zapadlé uličce měl být průchod do nějakého paralelního vesmíru anebo dokonce do mnoha jiných vesmírů?“

Profesor Waltr chápavě přikývl a pokusil se tedy na znepokojivé dotazy skladatele Janitczka odpovědět.

„Já už jsem to částečně vysvětloval tady panu doktorovi Ulrichovi, že jsem v poznámkách po svém zmizelém bratru objevil ne jeden zápis věnovaný právě tomuto místu. Dále jsem tam objevil jeden zajímavý postřeh, který mě osobně při výpočtech unikl. Ony vícerozměrné světy k sobě přiléhají tak těsně, že to snad ani těsněji jít nemůže, ale alespoň pro mne to vypadalo, že přes veškerou blízkost jsou naprosto navzájem nepřístupné, jenomže jsem opomněl jeden detail a to ten, že verzí každého jednoho vícerozměrného universa může být bezpočet a právě mezi jednotlivými versemi daného rozměru jistá možnost průchodu je, a podle bratrových poznámek to vypadá, že je možné takový průchod dokonce otevřít a nechat nějaký čas otevřený a dokonce je možno se i vrátit, ale musí se splnit několik podmínek a to zejména ta, že by se o takový průchod neměl nikdy pouštět člověk sám,“ a tady ho přerušil Ulrich, který se jich zeptal, jestli neviděli Krause. Janitzek se udiveně rozhlédl po opuštěné uličce osvětlené řadou plynových lamp a řekl Ulrichovi, že si myslel, že spolu počítají ty domky. „No to jsme sice počítali, pořád jsme to navíc pro jistotu přepočítávali, zatímco vy jste tady debatovali a ne jednou jsem zjistil, že jsem sám bez Krause.“

„To ale není možný, přece nemohl zčista jasně zmizet,“ řekl rozčileně Janitzek a profesor Bischof upozornil oba muže na světlý obdélník na konci ulice s poznámkou, že má pocit, že něco takového tady před chvílí ještě přeci nesvítilo.

„No to ale máte pravdu profesore,“ řekl Ulrich. „Tak aby to nakonec nebyl nějaký ten váš jednosměrný průchod. To by mi vážně scházelo, zahučet někam do prdele,“ a hned si ale uvědomil, jaké slovo to použil před váženým učencem, a proto se mu také omluvil a ten začal oba účastníky noční výpravy uklidňovat, že podle jeho odhadů naprosto nepřipadá v úvahu, aby došlo k nějakému samovolnému otevření brány.

„To je absolutně vyloučené, absolutně,“ ukončil svoje utěšující věty profesor poněkud nervózním hlasem.

„Tak mi tedy ale řekněte, kde je ksakru ten Kraus,“ obořil se na profesora Janitzek a Ulrich na ně zavolal, ať toho nechají a všichni opětovně popatřili k světlému obdélníku, v němž se rýsovala tmavá silueta, která ho opustila a vyrazila směrem k nim a po chvíli všichni vykřikli Kraus a on to skutečně byl Kraus, který jenom udiveně poznamenal: „Co se děje? Jenom jsem si odskočil na toaletu a málem jsem tam na to neosvětleném schodišti zabil, ale naštěstí jsem potom objevil vypínač.“

Po této mírně znepokojivé události si všichni prošli celou uličku a ověřili si, že počet domů odpovídá počtu, který tam měl být, a Ulrichovi začalo připadat celé jejich dobrodružství mírně nepatřičné a v duchu dospěl k závěru, že milému profesorovi asi straší ve věži a že tomu bláznovi sedl na lep, ale kdo by pochyboval o slovech takového učence. Nu nechám si to prozatím pro sebe a pokusím si některé věci podrobněji ověřit, vždyť vlastně ani není jisté, jestli ten Waltr vůbec nějakého bratra má, napadlo Ulricha, když opouštěli Hradčany, aby po starých zámeckých schodech pomalu sestoupili dolů do města. Opravdu si neuvědomují, že bych někdy o nějakém Kurtovi něco zaslechl, vážně ne. Tady určitě nebude něco v pořádku, ale určitě to nebude mít nic společného s nějakými paralelními vesmíry, ale nedá se nic dělat, musíme se ještě podívat do Nebovidské ulice, která má podle toho starého pošetilce také nějakou spojitost s těmi jeho vícerozměrnými pavučinami. Aby se přesvědčil o oprávněnosti svého podezření, zeptal se starého muže, jak že se tedy vlastně ony průchody dají otevřít a dostalo se mu poučené odpovědi, že se musí vytvořit takzvaný mentální čtyřúhelník, který koneckonců nemusí mít tvar čtverce, ale důležití jsou čtyři koncentrovaní jedinci zajímaví místa v jeho vrcholových bodech, kteří silou své mentální energie vytvoří trhlinu v plášti našeho běžného časoprostoru, ale že nesmírně důležité, kde se takový experiment provádí a právě Praha je proslulá, pochopitelně pouze mezi znalci, několika místy, kde to jde jako po másle a po vyslechnutí tohoto vysvětlení začalo docházet také Krausovi a Janitzkovi, že s profesorem nebude všechno tak úplně v pořádku.

PO HOSPITALIZACI PROFESORA BISCHOPA NA PSYCHIATRICKÉ LÉČEBNĚ
V BOHNICÍCH ODJÍŽDÍ ULRICH DO KOLOMAZNÍKŮ A JANITCZEK SE OPĚT
VRACÍ KE SVĚMU DIRIGOVÁNÍ, ALE SVĚTOVÁ POLITIKA JE NAKONEC
VŠECHNY DOSTIHNE A PŘINUTÍ UČINIT ZÁSADNÍ ROZHODNUTÍ.

Napsat, že se slunce vykutálelo toho květnového svěžího rána v povznesené náladě, může znamenat snad pouze tolik, že sběratel Liszka, který právě usedl ke snídani na terase kolomaznického zámku, byl v povzneseném rozpoložení mysli a skutečně pouze zásadový škarohlíd by mohl při pohledu na jasnou oblohu poznamenat, že je to nuda a ty otravné, do omrzení stejné východy slunce by jednoho dohnaly k šílenství, tudíž v jeho případě by se na oblohu vykutálela žhavá žlutý koule slibující parný a otravně horký den doprovázený poletováním otravného bzučícího hmyzu, který již skutečně několik dní projevoval zvýšenou čilost projevující se nervózním mácháním rukou nešťastníků pronásledovaných rozčilenými roji včel, ale naštěstí nad stolem pokrytým bílým ubrusem, na němž talířky s čerstvým pečivem a šálek kávy s mlékem vytvořily roztomilé zátiší, žádný zástupce hmyzi říše nepoletoval, a tak měl povznesený Liszka přímo ukázkový klid na ranní četbu novin. Nad jedním článkem ale málem vyprskl doušek lahodné kávy a jen tak tak nerozlil zbytek... Zpráva, která ho takřikajíc vykolejila, se ale nevztahovala k hospitalizaci věhlasného profesora Waltra Bischofa v psychiatrické léčebně v Bohnicích a konec konců jak by také mohla, když o existenci slavného fyzika neměl ani Auerbach a ani Liszka sebemenšího ponětí, neboť Ulrich měl přijet do Kolomazníků teprve dnes a spolu s ním se tam mělo objevit ještě několik dalších návštěvníků včetně italského průmyslníka ing. Rossettiho, kteří se tam měli zúčastnit neformální konference věnované Auerbachovu Evropskému roku.

Také pro Claudii a hraběte Auerbacha začal den svěže a příjemně, vždyť přeci byli na svatební cestě a oba si své líbáčky jaksepatří užívali a nevrhlo na ně stín ani to, že při svém cukrování měli být vyrušení drobnou konferencí. Na to koneckonců byli již oba dostatečně ostřílení, aby je takové malichernosti nevyvedly z míry a Claudie dobře chápala, jaký má toto setkání pro jejího novomanžela význam. Po snídani se rozloučili s tím, že hrabě pravil, že si musí ještě připravit nějaké podklady pro nastávající schůzku a Claudie se tedy odporoučela opalovat. Ano, přesně tak, opalovat, tedy provozovat cosi, co by bylo tak před dvě stě lety považováno v lepších kruzích za něco naprosto nemyslitelného a v nižších kruzích se opalovali nedobrovolně při práci na poli a v továrnách a na něco takového nebylo ani pomyslení a právě na takovém opalování je vidět, že Evropa urazila za oněch dvě stě let pořádný kus cesty a jenom to navzdory škarohlídkým řečem některých pesimistů dokazovalo, že pokrok není prázdné slovo a navíc na takovém opalování bylo příjemné to, že na výrobních pásech se tak díky široké oblibě této činnosti vyprodukovaly miliony různých opalovacích krémů, protože opalovat se bez krému bylo v podstatě nemyslitelné a právě proto se Claudie ještě před tím než ulehla na bílé lehátko u venkovního bazénu ve tvaru, který pozoruhodně kombinoval hned několik planimetrických útvarů s několika oživujícími sinusoidálními prvky, pečlivě namazala opalovacím krémem. Bohužel záda si sama nedokázala ošetřit a tak si řekla, že pro dnešek se bude opalovat pouze zepředu a záda, že si nechá na zítřek a pohodlně ulehla na lehátko a přes sluneční brýle proměňující její obličej tak trochu do něčeho připomínajícího mouchu pod mikroskopem, chvíli s přivřenými očima pozorovala vesele se potácející sluneční kotouč, ale díky barevným sklům se jí jevil jako magická namodralá perla a přitom si v duchu rekapitulovala některé poslední události a pochopitelně mezi nimi nechyběl ani její svatební obřad v katedrále sv. Štěpána ve Vídni, což je opravdu událost sama o sobě poměrně zajímavá už jenom vzhledem k tomu, že na vlastní kůži se jí podaří zažít málo komu a může to vypadat divně a podezřele, ale dokonce se láskyplně zaobírala svým mužem hrabětem Auerbachem a v tomto bodě se projevila jistá

ženská zaslepenost panující někdy ve věcech lásky, ale konec konců hrabě byl movitý a úspěšný muž, který svým způsobem dokázal zajímavě zpestřit i jejich milostné hrátky a o nich se rozhodně nedalo říci, že by byly bez fantazijských vzletů, ale vedle jejího muže se jí také vynořil matně vzpomínkový Ulrich a Claudie si musila přiznat, že v některých ohledech je Ulrich přeci jenom lepší milovník a jenom málokdo ji dokázal tak zmáčknot a vzrušit jako právě on, ale bohužel jeho postoje a názory na manželství z něj nedělaly právě nejvhodnějšího kandidáta na cestu životem ve dvou.

Zatímco si Claudie užívala namodralého slunce, věnoval se její muž ve své pracovně svým důležitým mužským záležitostem, mezi nimiž zaujímal přední místo dnešní konference a proto si jako první nechal přinést od svého tajemníka soupis hostů a koncept s programem této důležité události. Nebyl dlouhý, ale obsahoval řadu zajímavých jmen, mezi nimiž samozřejmě nechyběl ani velmistr Neudorf a filosof Schneider, ale byl tam také uveden jeden generál a hned několik ne právě bezvýznamných diplomatů a kapitánů průmyslu a pochopitelně tam nechyběl ani Liszka a Ulrich. Skladatel Janitzek jako poradce pro hudební záležitosti tam sice byl také uveden, ale vzhledem k jeho zaneprázdnění na hudebním festivalu se nemohl dnešní schůzky zúčastnit.

Po letmém prohlédnutí seznamu se obrátil na svého tajemníka, nebo-li muže se železnou maskou, který se bezpochyby neusmál již několik desítek let a snad právě proto byl přímo předurčen pro svoji práci, neboť si byl jistě dobře vědom toho, že co je to pravda, má sice mnoho tváří, ale za všech okolností ji má právě jeho zaměstnavatel, a požádal ho, zda-li by mu nemohl přečíst program dnešní konference a tak majestátní pracovna ožila monotónním hlasem tajemníkovým na jehož pravidelných uspávajících vlnách dopluly k Auerbachově sluchu podivuhodné slovesné konstrukty omamného půvabu, neboť takové abstraktní stavby plné přejatých slov dokážou odvést posluchačovo pozornost k hledání povznášejících etymologických souvislostí jako se to také stalo hraběti Auerbachovi při vyslechnutí útržku iracionální aspekty současné reality musíme kompenzovat racionálním přístupem s těmi iracionálními aspekty, protože se mu bůhví proč vybavila iracionální čísla se svým nekonečným nepravidelným desetinným rozvojem a tolik si ještě z gymnaziálních studií pamatoval, že jsou to zvláštní monstra a zamyslel se nad tím, zda-li se přeci jenom někde hodně daleko ve svém desetinném rozvoji s těmito čísly nedějí nějaké nepatřičnosti. Vždyť k tomu jak vypadají na nějakém nesmírně vzdáleném místě stejně nikdo nemůže nic rozumného říci a pomyslel si, že se na to bude muset přeptat Ulricha a tak duchem nepřítomný nechal dočíst tajemníka program a potom mu pokynul, že může jít a být to v operační místnosti generálního štábu německých ozbrojených sil v nějakém betonovém bunkru ve východním Prusku, pravděpodobně by tajemník zcvaknul podpatky, zahulákal by cosi na rozloučenou a strnule by odpochoval pryč, ale protože našťástí se z něčeho takového stal pouhý přízrak minulosti, tajemník pouze beze slova sbalil do složky své podklady a tiše se jako nějaký duch rozplynul za dveřmi pracovny, a pokud by se rozplynul přímo v ní, patrně by si toho zasněný Auerbach ani nepovšiml, protože přešel od pozoruhodných matematických úvah k pragmatickému rozvažování a tom, co si s tím kulturním evropským rokem vlastně počne, ale nakonec dospěl k závěru, že to určitě není špatná myšlenka a určitě je lepší vyvíjet něco než čekat s rukama v klíně až zahřmí a ono se to nějak samo od sebe uspořádá a on si pomyslel, že v takovém případě by se to mohlo maximálně samo od sebe maximálně posrat a podivil se síle svého výraziva a konstatoval, že v některých případech je silnější výrazivo naprosto na místě a nepochyboval o tom, že na poradě dojde k důležitému rozhodnutí a hrabě si řekl, ale nešť a zde se vynořuje, ba přímo materializuje autorova postava, která objevivši se místo rozplynulého tajemníka zaujala by zadumaného hraběte asi stejně jako by ho mohlo zaujmout slovo hrabě, jež se ovšem nalézalo v úplně jiném jazykovém vesmíru, v němž náš hrabě poměrně spokojeně přebýval a přesně zde u tohoto záhadného nešť se plně projevuje záhadnost celého našeho jazykového projevu, neboť nejenom ono nešť na sobě nese pečeť

záhady, ale také třeba ono ale a také třeba ono třeba a podobné tajuplné víry víří nejenom v češtině, ale bezpochyby také v angličtině nebo třeba také v čínštině nebo také v němčině a bezpochyby by došlo k poněkud trapné situaci pokud bychom se průměrného Angličana zeptali na původ slovíčka clue nebo key a pochopitelně bychom dostali do podobných rozpaků každého němce pokud bychom se ho zeptali na jeho wasser, ale raději toho necháme, protože také naše bychom by někdy byli schopni v nás vyvolává přímo závratě, které by nás mohly dostat do dobré společnosti, v níž se ocitl doktor Waltr Bischof, v jehož představivosti ovšem slunce zaujímal poněkud jiné zabarvení, než které dostávalo díky barevnému filtru Claudiiných slunečních brýlí. V jeho mysli totiž všechno vypadalo trochu jinak, než je tak úplně běžné a také se sluncem to u něho nebylo tak úplně samozřejmé jako u jiných smrtelníků a to nejenom proto, že pro něho byly termojaderné reakce naprostou samozřejmostí. Waltr Bischof procházející po rozsáhlém bohnickém parku se zastavil a upřel svůj pohled skrze větvoví mohutných lip.

Slunce profesora Bischofa mělo prostě díky jeho chmurnému rozpoložení máloco společného s nějakou modrou perlou anebo usměvavým orientálním slunečním bůžkem, koneckonců jej ani příliš nevnímal, neboť byl ve svých myšlenkách zaneprázdněn soudním procesem, v němž na lavici obžalovaných seděl Ulrich a ti jeho povedení kumpáni, jimž žalobce Bischof dával za vinu své současné postavení nepochopeného chovance jakéhosi podělaného psychiatrického ústavu, ale neuvědomoval si přitom, že si za to může vlastně sám, protože kdyby se před týdnem nerozběhl v Nebovidské ulici proti jedné dlouhé a vysoké žluté stěně, nemusel by Ulrich přivolat na pomoc sanitku a také by patrně nevzbudil pozornost ošetřujícího lékaře na nedaleké pohotovosti, kterého skutečně nesouvislé řeči jeho naštěstí pouze lehce pohmožděného pacienta zaujaly a o něco později zaujaly také jeho přítele psychiatra, který usoudil, že krátká návštěva v Bohnicích panu profesorovi jenom prospěje, ale pan profesor na to měl opravdu jiný názor a málem nešťastnému psychiatrovi rozbil hlavu, takže už opravdu nebylo o čem diskutovat a milý doktor Bischof byl poměrně rychle dopraven do léčebny, kde mu byla stanovena diagnóza těžkého rozpolcení osobnosti, takže alespoň v jeho případě se ukázalo, že paralelní světy přeci jenom nějak existují, byť pouze v jeho nemocné hlavě. Bohužel si jeho vyšetřující lékař podepisující Bischofův rozsudek neuvědomil, že to s těmi světy není tak jednoduché, protože v jistém smyslu měl profesor Bischof přeci jenom pravdu, neboť takových paralelních světů je ve skutečnosti opravdu nekonečně mnoho, tedy přesněji nejméně tolik, kolik je na světě lidí a jenom taková prostá situace jako vyhotovení lékařské zprávy o tom podává bezpočet důkazů, vždyť už jenom svět za psychiatrovými zády, tedy svět mimo jeho zorné pole, měl určitě tak trochu jinou kvalitu než svět pod a před jeho načervenalým nosem s bílým psacím stolem a dohotovenou zprávou a také dva návštěvníci restaurace Na Růžku naproti železničního nádraží městečka ležícího poblíž zámku Kolomazníky jasně svědčily ve prospěch této hypotézy. Pro ně ovšem den začal vesele, neboť po několika pivech to ani nemůže být jinak než veselé, pokud ovšem nedojde na rumy a borovičky, na které v jejich případě došlo, ale až odpoledne a to už je ale jiná historie. Každopádně jednoho z nich udivila dlouhá zahraniční limuzína, která jim projela pod oknem a upozornil na tuto skutečnost svého souseda a než to dořekl, projela jim tam druhá a po nějaké době ještě třetí a to už byl opravdu důvod k zamyšlení a oba se pustili do diskuse snažící se osvětlit značky těchto drahých vozů a především jejich nečekaný průjezd a jeden z nich, malý tlustý chlapík s prasečíma očkama, to uzavřel, že to asi budou kurva nějaká ta prachatá hovada jedoucí za tím prasetem Auerbachem.

„Víš to je ten Němec, co si nedávno vzal tu prsatou pindu.“

„Jo ten, no viděl jsem to v televizi, a musím ti kurva říct, že ta jeho kunda je fakt bomba, ne jako ta tvoje stará.“

„No zrovna ty máš co povídat, debile.“

A zanedlouho pod okny restaurace Na Růžku projel ještě Ulrich, ale jeho vůz již u hostů této restaurace nezbudil žádnou pozornost, možná také proto, že jejich pozornost byla zaujata již něčím úplně jiným, ale nikdo nemůže popřít, že ti dva vytvořili jeden samostatný paralelní vesmír par excellence.

Všechny účastníky konference vítal postupně jak přijížděli ve velké vstupní hale vyzdobené po stěnách vypreparovanými jeleními hlavami sám hrabě Auerbach a na všech byla znát jistá nervozita, ale pravděpodobně to nebylo tím, že po Auerbachově boku nestála jeho mladá žena, jejíž nepřítomnost omlouval svým hostům drobnou nevolností, o níž si dozajista někteří z nich pomysleli své, když ji při průchodu jednou z chodeb vedoucí do rytířského sálu zahlédli skákat do bleděmodrého oka venkovního bazénu a zejména kulatoučký rakouský generál von Sturm našel v tomto pohledu veliké zalíbení, protože jedno se Claudii přes mnoho jejich nedostatků opravdu nedalo upřít. Dalo by se to shrnout do jednoho bodu, kdyby ovšem k tomuto shrnutí nebylo zapotřebí těch bodů daleko více a opravdu správně vytvarovaný zadek se prostě do jednoho bodu nevrátil ani při nejbujnější fantazii, která ovšem může díky takovému zadku začít malovat roztomile sexuální perversity a opravdu generálovi jich také hned několik vytanulo na mysl, ale vzhledem k okolnostem neměl čas věnovat se těmto příjemným vizím podrobněji, protože zanedlouho byl uveden do rytířského sálu a usazen vedle velmistra Neudorfa, takže pořadatel zasedacího pořádku nevědomky vykouzlil zajímavé spojení mezi světskou a duchovní mocí a nechyběla tam ani moc peněz ztělesňovaná víceméně zbytkem účastníků a zejména italský průmyslník Rossetti si v tomto ohledu příliš nezadal třeba s takovým Auerbachem, který právě povstal ze svého místa, aby pronesl uvítací řeč.

„Milí přátelé, bezpochyby jste již zpraveni o té nepříjemné newyorské záležitosti. Ano, tak zatímco my se tady můžeme pomalu roztrhnout, abychom dali ty podělané evropské věci jakž takž dohromady, tak někdo se naprosto bezostyšně kurví a znásilňuje pokojské. Teď není čas na nějakou květomluvu a musím hovořit naprosto otevřeně.“

Pochopitelně, že všichni vážení hosté této neoficiální konference byli více či méně o této nepříjemnosti zpraveni a každý z nich musel k lapálii šéfa mezinárodního měnového fondu zaujmout stanovisko. Samozřejmě, že k politováníhodnému znásilňování žen a pokojských dochází každý den, ale není úplnou samozřejmostí, aby rujným přestupníkem byl někdo tak vysoce postavený. Bohužel se takové věci odehrávají i v lepších kruzích a možná častěji než by se očekávalo, ale pokud to zůstane tak říkajíc pod pokličkou, tak se vlastně nic neděje a vhodná finanční náhrada poškozené straně většinou celou záležitost srovná, ale jak si pomyslel třeba Liszka, postupovala bohužel americká policie naprosto správně a díky tomu se to nedalo zamést pod koberec a v duchu si řekl, že většího debila jako Silvia Mária da Cundhu vlastně ještě neviděl a už v Davosu pojal podezření, že tento chlípový pohlavár nějak spolupracuje s bordelem Avakuma Avakumoviče a pochopitelně byl také dobře zpraven o některých eskapádách tohoto pána již z minulosti a právě tyto informace mu pomohly správně naladit vedení fondu při nahlížení do evropských záležitostí. Teď ale byla celá tahle jemná diplomacie v troskách, a pokud ten idiot začne zpívat, aby si zachránil kůži, může být ještě hůř. Ulricha pochopitelně tato zpráva ani nepoděsila ani nijak mimořádně nepřekvapila, protože o morálních kvalitách obyvatel paralelního světa mocných věděl své, ale zaskočila ho spíše nebetyčná samolibost a pocit naprosté beztrestnosti s nimiž milý Silvio napadl nešťastnou pokojskou a on osobně by nechal s klidným svědomím zpupného násilníka rovnou vykastrovat, kdežto generál von Sturm ve své vojenské přísnosti a rozhodnosti by pověsil Silvia rovnou za koule do průvanu na první pouliční lampu a velmistr Neudorf by navzdory svému křesťanskému přesvědčení nechal nebezpečného devianta popravít a jeho bezhlavou mrtvolu by nechal pohodit na mrchoviště jako potravu pro potulné psy, v čemž se projevilo jeho myšlenková vazba na středověký svět a kdo by se s ním pustil do rozpravy o teologických záležitostech zjistil by, že je těchto vazeb ještě daleko více, jako se to stalo ještě

téhož dne Ulrichovi, který nebyl dostatečně opatrný a o přestávce mezi jednáními se s ním dal u bufetového stolku obloženého nejednou delikatesou do řeči. Signor Rossetti v myšlenkách vyjádřil celkové pochopení pro jednání toho proklatce, jak ho nazval Auerbach, ale měl si zkrátka dát větší pozor a vůbec nechápal, proč si ten rošťák neobjednal třeba deset prostitutek ale s povzdechem si dodal, že znásilnění je zkrátka znásilnění a mimoděk tím na sebe ledacos prozradil, ale protože jediným posluchačem tohoto monologu byl on sám, nestalo se nic pohoršlivého a zároveň s myšlenkami zúčastněných pánu plynula také řeč hraběte Auerbacha, který projevil obavy, že by se jim jejich tak pracně vybudovaná stavba mohla velmi rychle zhroudit a možná by se také mohly hroudit investice zúčastněných pánů. Dále dodal, že to by samo osobě nebylo tak zlé, neboť jak všichni dobře ví, dá se spekulovat i na ztrátu, takže by z případného hroucení cen akcií mohl být docela výdělečný obchod, ale takové jednání by bylo velmi krátkozraké, protože v budoucnosti by mohlo dojít ještě k horšímu kolapsu, který si nikdo nepřeje a patrně měl na mysli situaci, při níž se hroudí bankovní systémy a co nedodělá zhroucení, dodělá s přehledem inflace a drobný stíradal začne místo do zaměstnání navštěvovat politické shromáždění, z čehož ještě nikdy nevzešlo nic dobrého. Potom vyzval účastníky konference k zamyšlení, co by každý z nich mohl v této věci svým vlivem dosáhnout.

S prvním příspěvkem vystoupil sběratel Liszka, který vnesl do rytířského sálu svým projevem skutečně mafiánského ducha, neboť byl nerozvážností Silvia Mária opravdu pobouřen a jeho čin vážně narušoval jeho plány a to nemůže žádný kmotr nechat bez povšimnutí, i když pochopitelně metody italských a jiných zločineckých organizací mu byly na hony vzdáleny, ale v podstatě by celého nešťastného Mária nejraději nechal zabetonovat do nějakého dálničního pilíře.

„Přátelé, jak jistě víte, podnikl jsem ve spolupráci s jeho jasností Auerbachem několik kroků, které nám měly zabezpečit klid a zejména naše peníze, což se nám za použití jistých netradičních metod také částečně podařilo. Víím, že někteří z vás byli poněkud šokováni mým přístupem, ale musíte uznat, že likvidace Avakuma Avakumoviče a následná tvorba nového evropského účetnictví přinesla svoje ovoce a nyní se nám dostalo zprávy, že pan Silvio da Cunha někde v New Yorku provedl takovou nepřístojnost. Jsem poměrně tolerantní člověk, ale za toto porušení pravidel hry by měl milý pan Cunha nést následky, ale bohužel nikoli soudní, neboť popotahování po amerických soudech a nedej bože jeho odsouzení by nám opravdu neprospělo a tak, ačkoli velmi nerad, neboť jeho čin odsuzuji z lidského hlediska, budu muset...“

Také další pánové nakonec dospěli ve svých prohlášeních k tomu, že budou muset a všichni se shodli na tom, že se opravdu musí něco udělat a rokování o původních záležitostech se muselo odsunout na jindy.

O přestávce se mimo jiné konečně také podařilo Ulrichovi promluvit s Liszkou, ale před tím musel absolvovat několik náročných rozhovorů, mimo jiné s hrabětem Auerbachem o desetinném rozvoji u iracionálních čísel a s velmistrem Neudorfem o prvotním hříchu, který Ulrich podle velmistra interpretoval velmi netradičně, neboť konstatoval, že právě díky němu se z člověka vlastně smývají všechny viny, s čímž ovšem Neudorf resolutně nesouhlasil, ale Ulrich zase jednou zalitoval, že toho řekl více než měl a přitom si už snad stokrát říkal, že před nějakými jedinci je opravdu záhodno držet jazyk za zuby, protože vás to potom stojí hodně námahy elegantně vybruslit a nerozbít si přitom nos. Korunu tomu nasadil Neudorf tvrzením, když řekl: „To by potom ale byl také nevinný ten neřád da Cunha a nemůžete přeci popřít, že vinný je.“

Ale do dalších hlubších rozprav o podstatě viny a nevinu Ulricha po tomto Neudorfově duševním výkonu naprosto přešla chuť a bohužel se mu ještě připletl do cesty generál von Sturm a tady už měl Ulrich, co dělat, aby milého generála nenakopal do zadku a zalitoval toho, že se s Liszkou vůbec kdy do něčeho pustil a v duchu se rozhodl, že se z celého tohoto

cirkusu pokusí nějak inteligentně vycouvat, ale byl si dobře vědom toho, že se zapletl do příliš vysoké hry a že to nebude v žádném případě nic jednoduchého, ale nechal si své obavy prozatím pro sebe a když se konečně potkal s Liszkou, tak se ho zeptal na jeho soukromý názor na celo tu patálii se znásilněnou pokojkou.

„Znáte mně doktore snad už natolik dobře, že víte, že se málokdy pouštím do nějakého přemrštěného moralizování a zejména u lidí z těchto vrstev, ale ten chlap mne strašně naštvál už jenom z toho prostého důvodu, že si asi neuvědomil, že zkrátka již nežijeme někdy v osmnáctém století, kde se ledasjaká taková patálie zejména u aristokratů dala přejít mávnutím ruky, pokud ovšem celá věc nepřerostla do nějaké abnormality jako onehdá u té Báthoryové. Doba je zkrátka jiná a člověk se tomu musí přizpůsobit a ten bohorovný pán především ohrozil cizí peníze a to se nepromítá. Má ale obrovské štěstí v tom, že je to natolik známá osobnost, že nějaká nečekaná nehoda by vyvolala spíše nežádoucí pozornost, takže bohužel tenhle zvrhlík nás tady bude otravovat ještě dlouhá léta a mám obavu, že s ním nakonec ještě někdo z přítomných bude muset zdvořile pokonverzovat, ale existují způsoby jak mu trochu znepříjemnit život a pokusím se v tomto ohledu vyvinout maximální úsilí. Nu a co vy, jak jste si užil Pražské jaro? Jste přeci nyní slavná osobnost a slyšel jsem, že váš Urychlovač měl přímo kolosální úspěch.“

Poznámku o své proslulosti odbyl Ulrich několik slovy a potom vylíčil Liszkovi svoji historku s profesorem Waltrem Bischopelem. Liszka jenom nevěřičně kroutil hlavou a pronesl: „To je ale úplně neuvěřitelné. Myslel jsem si, že se takové postavy potrhých vědců mohou vyskytovat pouze v nějakých Verneovkách a napadl mne právě jeden z vynálezů Zkázy. Vy si opravdu myslíte, že na té ideji paralelních světů něco opravdu je?“

Ulrich si upil trochu šampaňského a proměnil se přímo v delfskou pýthii, když řekl: „Ano i ne.“

„...no tak to jsem se od vás zase něco dozvěděl, ale tentokrát se mi jen tak nevykroutíte a až bude trochu více času, budete se muset k tématu vyjádřit podrobněji...“

Sluneční koleso se odpoledne dokutálelo k západnímu obzoru, a přestože se takto dokutávalo s železnou pravidelností již pěknou řádku let, neztrácela tato nebeská podívaná svůj půvab a díky jeho nižší poloze nad obzorem vrhaly dvě mužské postavy vystupující k mírné vyvýšenině s malým pavilónkem poněkud delší stíny. Ulrich s Liszkou si prostě toho dne po skončení konference vyšli na procházku po kolomaznickém parku a měli štěstí, protože počasí bylo nádherné a bylo teplo skoro jako v létě, ale nebylo to takové to úmorné horko. Čili situace uzrála k tomu, aby se mezi břízkami materializoval turgeněvovský vypravěč, který by patrně pronesl: „Podejte mi ruku milá čtenáři a já vás provedu po kolomaznickém parku, pojďte, budeme se společně procházet pod vzrostlými buky“...což také činili Ulrich s Liszkou než doputovali k výše zmíněnému pavilónku, ale potulovali se pod tou bujnou jarní zelení bez onoho vypravěče, jehož duch ale byl jistým způsobem přítomen v jejich rozpravě, ačkoli jejím obsahem nebyly právě Lovcovy zápisky, nýbrž J. W. Goethe. Jejich velkým štěstím ale bylo, že do úprav a rozšiřování tohoto parku se nepustil slavný budovatel vídeňského zrcadlového bludiště Albert, nýbrž jeho mladší bratr Albrecht, jenž patřil mezi skutečně osvícené duchy své doby a který dosáhl v několika vědních oborech, zejména mineralogie, velkého věhlasu a také se stýkal s některými z tehdejších velikanů a zámek v Kolomaznicích také několikrát navštívil také Goethe, který si přímo zamiloval zdejší rozsáhlý park, který již za Albrechtových časů proslul svoji krásou. A také klasicistní pavilónek odkud byl nádherný výhled na celý areál. Samozřejmě být na Albrechtově místě Albert stálo by zde ohromné přírodní bludiště a možná by v jeho středu také stál nějaký pavilón dostupný zřejmě jenom pro svého tvůrce anebo nějakého umanutého milovníka hlavolamů. Pochopitelně ve svém rozhovoru prošli také ještě jednou kolem té nešťastné násilnické epizody, z níž měl Liszka těžkou hlavu, ale v průběhu procházky nakonec dospěl k závěru, že to snad nebude tak zlé jak to vypadá na první pohled, protože o svém účetním

podvodu bude Silvio mlčet a to je jisté jako že dvě a dvě jsou čtyři a o jeho podřízeným platí to samé, protože by si jenom podřezali větev.

„...takže to pusťme z hlavy a pojďme se potěšit vyhlídkou, již se těšívával také velká mistr z Výmaru. Musím se vám přiznat, že pokaždé, když se mi poštěstí toto místo navštívit, zmocní se mě téměř posvátná úcta a vždycky si řeknu, tak tady pobýval ten rošťácký veleduch.“

Ulrich projevil mírný údiv a opáčil: „To jsem ale opravdu netušil, že Goetha přímo zbožňujete.“

„Máte skutečně pravdu, že jsem o něm vlastně před vámi snad ani jednou nezmínil a najednou mi to připadá až podivné a vlastně tak trochu jako nevysvětlitelná záhada, protože jinak o něm řečným poměrně často. Vážně zajímavé. A víte, co mne na něm zaujalo snad nejvíce kromě toho, jak si občas dovedl opravdu užívat života? Jeho zarputilý a vytrvalý odpor proti Newtonovi.“

V KLASICISTNÍM PAVILÓNKU DOJDE MEZI LISZKOU A Ulrichem k diskusi o klasické mechanice a zároveň přijdou na přetřes paralelní světy a oba pánové nakonec usoudí, že vlastně žijí v naprosto rozdílných paralelních vesmírech a Ulrich se pokusí prostřednictvím bishopovského matematického aparátu přijít na to, jak je vůbec možné, že se jejich vesmíry vůbec kdy protnulý a dojde k závěru, že alespoň podle této hypotézy by oni dva vlastně ani neměli existovat, takže informuje sběratele Liszku, že jsou tedy muži bez existence nebo-li nemuži s existencí jak správně poté poznamenal Liszka...

Oba muži konečně dospěli až k pavilónku, což byla jednoduchá stavba s osmiúhelníkovým půdorysem a sedmi bílými stěnami s velkými francouzskými okny, tedy skutečně budova jako stvořená k vyhlídkám a rozjímání. Uvnitř bylo podél stěn postaveno sedm bílých laviček a uprostřed stál na podlaze z vyhlazených dubových fošen obyčejný bílý stůl.

„Nu vida,“ pravil Ulrich potěšený harmonií prostoru, do něhož tiše vstoupili se zasněným Liszkou. „Tady se muselo vašemu básníkovi opravdu líbit. Úplně ho vidím, jak sedí tady v rohu a pozoruje protější svah s tím roztomilým rokokovým budoárkem.“

A pomalu přešel k onomu rohu a usedl tam na lavičku.

„Tady se určitě svého času odehrály zajímavé věci. Tak mne jen tak mimochodem napadlo, že se tady také mohli, samozřejmě úplně hypoteticky, setkat oni dva tak rozdílní bratři Albrecht a Albert a svést tady vzrušenou rozpravu o koncepci úpravy starého parku, který v té době ještě spíše připomínal prales.“

„Nu vás tedy doktore napadají věci. Tady vidíme, že je to opravdu inspirující místo a jsem opravdu rád, že člověk ještě má i v této mizerné době možnost si občas pobýt někde, kam nemá okolní svět přístup, i když si samozřejmě uvědomuje, že to je pouhá iluze, ale pokračujte. Jakpak to tedy mohlo vypadat a co se stalo, když se, jak říkáte, pouze hypoteticky sešli oni dva Auerbachovi předci. Možná bych vám to jenom doplnil o jeden detail a to ten, že druhého dne měl na zámek přijet při své cestě do Prahy, do které ovšem nikdy nedošel, náš slavný německý poeta.“

„Jak myslíte, ale musím vás dopředu upozornit, že to vlastně nebylo nikterak zajímavé setkání, protože se pochopitelně neshodli na parkové úpravě a vznikla z toho poměrně nepříjemná hádka, což se jim stávalo téměř pokaždé, když se setkali, takže to nepřekvapilo ani je a nemělo by to překvapit ani nás, i když v tomto případě byla hádka prudší než v předešlých případech, protože Albertův nápad udělat z divokého lesoparku velkolepé bludiště Albrechta roznítlo téměř k nepříčetnosti, tudíž se neovládl a vytasil šavli z pochvy pověšené na stěně nad jejich hlavami, když se před chvílí skláněli nad plánem bludiště, který v Albrechtově pracovně před chvílí rozložil Albert, který ale velmi pohotově tasil druhou šavli a poté se oba rozlícení bratři bili tak divoce, že přitom rozsekali co se dalo a Albert si

odnesl ze souboje kromě nenávistných pocitů vůči bratrovi také pěkně dlouhou jizvu přes levou část své tváře a právě tady by to pane Liszko mohlo konečně začít být trochu zajímavé, protože přesně tato ještě velmi čerstvá jizva zaujala Goetha sedícího právě v tomto altánku, který byl jedním z prvních, které nechal Albrecht v rámci stavebních a parkových úprav vybudovat, kterého vyrušil příchod elegantního štíhlého pána, kterého chvíli považoval za Albrechta a kterého se také zeptal na původ oné jizvy a milý Albert samozřejmě zlomyslně využil Goethova omylu a pokusil se dehonestovat svého bratra jeho vlastními slovy s tím, že velkému mistrovi sdělil, že k ní přišel při obraně svého stavebního plánu a vysvětlil mu, že byl díky svému nápadu napaden svým bláznivým bratrem Albertem a poté načrtl před géniovým duševním zrakem svoji vizi, která Goetha velmi zaujala, ne-li přímo nadchla a tím zasel zrno sváru mezi básníkem a svým bratrem Albrechtem. Ještě ten den opustil Albert zámek, aniž by se rozloučil s velkým básníkem, natož pak se svým mladším bratrem, který musel udivenému básníkovi uvést věci na pravou míru a vysvětlit mu bratrovu duševní úchylku, ale své záměry s parkem před ním již nebyl schopen obhájit, protože Albertovi vize ho až příliš živě zaujaly a došlo to až tak daleko, že ho při obhajobě svých plánů nectěně urazil, když Goethovi řekl, že vůbec nerozumí tomu, co takové stromy a keře opravdu potřebují a že je si zcela jist, že je sice možné, že něco ví o bludištích, ale o lesoparcích že určitě neví nic a tak se stalo, že ještě téhož dne opustil již navždy Goethe tento půvabný zámek a již se zde také nikdy neukázal a já jsem vám, ale pane Liszko zcela jasně ukázal, jak můžou fungovat paralelní světy a jak vidíte stačilo by pár slov a celé by to proběhlo jinak a nejinak je tomu i ve skutečném životě, neboť kupříkladu pár momentálně nevhodně pronesených slov by vykolejilo náš příběh úplně jinam, než jak jsme o nich smýšleli u snídaně a v jednom má ten Bischof, ten geniální fyzik pravdu, těchto světů a to nejenom čtyřrozměrných je nekonečně mnoho, ale to jsme se dostali od Goetha přeci jenom příliš daleko.“

„Tak vám doktore opravdu děkuji za to, jak jste se mi obul do mého oblíbeného básníka. Až to vypadá, že ho snad nemáte rád, ale já vám to nevyčítám. Pokud vám ho bude někdo pořád otloukat o hlavu, tak je jasné, že k němu můžete získat leda odpor, ale nechme Goetha Goethem. Chci se zeptat, vy o těch teoriích Bischofa budete asi vědět o něco více než je obvyklé, že ano?“

„Jsem udiven vaší neobvyklou zvědavostí. Většinou jste poučoval vy mne a já jsem vám za to vděčen a nyní mne podrobujete přímo křížovému výsledku a mám pocit, že to není samo sebou, že ano?“

„Ale kdepak, doktore, kdepak, nehleďte za tím nic zvláštního. Jen jsem rád, že si tady můžeme na takovém kouzelném místě jen tak bez okolků v klidu popovídat a prostě bych se rád dozvěděl o těch věcech něco bližšího a opravdu po mně nechtějte, abych vás tady začal přesvědčovat o přednostech Goethova díla. To opravdu ne a vy si mě konec konců stejně jen tak dobíráte, protože jsem od vás nedávno slyšel přímo plamenné panegyriky ohledně mistra z Výmaru. Víte co, dobře se to poslouchá takové ty řeči, kde se to jenom hemží deseti či sto rozměry a dokonce jak to tak vypadá, není problém, aby se to v nich hemžilo třeba miliontirozměrným prostorem. Samozřejmě druhá věc je, zdali je to vůbec k něčemu a nejedná-li se o pouhou nesmyslnou duševní gymnastiku a konec konců, je-li těch Bischofových paralelních světů nekonečně mnoho, musel by existovat i nekonečně rozměrný prostor a dokonce bych muselo být nekonečně mnoho, jestli jsem to pochopil?“

„Jistěže máte opět pravdu a s tím Goethem to nebude u mne tak zlé a k tomu nekonečně rozměrnému prostoru můžu říci snad jenom tolik, že když ho postavíte vedle klasického nekonečného newtonovského prostoru, zjistíte, že to zas tak děsivá potvora není. Opravdu se to musí brát s rezervou a ne příliš vážně, protože se vám nakonec může, přihodí duševní kolika, která postihla také doktora Bischofa, ale na druhou stranu by bylo velmi zajímavé, kdyby se nakonec zjistilo, že má opravdu dvojče, které před časem záhadně zmizelo. To by

potom celá jeho historka vypadala poněkud jinak, než jak vypadá doposud. Co myslíte, nedalo by se to zjistit?“

„Bud'te v klidu. Již jsem se po tom poohlédli a vypadá to na to, že náš doktor je nefalšovaný jedináček, takže alespoň v tomto bodě, tedy s Kurtem, vás vodil za nos, což ovšem ještě naprosto neznamená, že neměl v některých jiných ohledech pravdu, ale potíží asi bude v tom, že ony skvělé výpočty umožňující propojení těch různých světů prováděl právě Kurt a nikoli Waltr. Myslím, že jste mi řekl, že vám Bischof tvrdil, že jeho výpočty vedou k naprosté separaci všech světů a že jsou navzájem naprosto nedostupné, ačkoli k sobě přiléhají tak těsně, že to snad už ani nejde více, ale že právě v Kurtových pracích se možnost průchodu jaksi otevírá. Takže milý Waltr mohl ve své rozdvojenosti v poklidu pracovat na dvou souběžných hypotézách, ale Kurtova neboli Waltrova práce se někde zašantročila a tady by opravdu bylo co zjišťovat a v tomto směru se pokusím ještě něco podniknout. Mám pocit, že vy jste obeznámen pouze z jeho oficiální, uveřejněnou prací?“

„Přesně tak...“

Slavný filosof existence doktor Schneider vstoupil do Altánku v okamžiku, kdy se Ulrichův výklad blížil k závěru, jako se úplně stejně ke svému závěru blížil tento vydařený den, takže po uvítání s přítomnými pány vyzval Ulricha, ať se jenom nenechá vyrušovat a klidně dokončí svoji řeč. Ulrich se tedy nenechal vyrušovat a shrnul vše v několika větách.

„Takže aniž jsme byli nuceni zabruslit do technických detailů, došli jsme podle Waltrova modelu k jasnému závěru, že paralelní světy se pouze dotýkají, ale to je také vše, takže použijeme-li oblíbenou metaforu, že co člověk to ostrov anebo třeba paralelní svět, musí nám zákonitě vyjít, uznáme-li Waltrovu hypotézu jako platnou, že bychom zkrátka neměli existovat, protože naše světy se očividně protínají, takže abych to shrnul, musím říci, že jsme vlastně muži bez existence.“

Liszka se zasmál a dodal: „Anebo také nemuži s existencí, alespoň podle Waltra Bischofa.“ Doktor Schneider se mezitím usadil na jednu z laviček a vstoupil do hovoru poznámkou.

„Není to prosím vás ten Bischof, o němž jsem si nedávno přečetl, že byl za velmi podivných okolností hospitalizován v pražské psychiatrické léčebně.“

Liszka mu potvrdil, že ano a dále poznamenal.

„Přišel jste v pravou chvíli a vyloženě mne zachránil z tenat tohoto sofisty, který mne nebýt vašeho příchodu málem přesvědčil, že neexistuji, ale vy to jistě budete schopen uvést na pravou míru.“

„Tak to vás budu muset zklamat a to si ani nebudu hrát se slovíčky jako tady pan doktor. Víte co, klidně bych vás mohl začít přesvědčovat o opaku, ale nakonec tady zůstane hromada slov a jasný pocit, že to nemá cenu, ale o tom jestli existujete či nikoli vás přeci nemusí nikdo přesvědčovat pane Liszko, ale jestli nebude tady pan doktor proti, přeci jenom bych se osmělil a dodal několik postřehů amatéra k oněm nekonečným, o nichž jste před chvílí hovořil patrně v souvislosti s hypotézami onoho nešťastného vědce Waltra Bischofa. Mimo jiné znám velice dobře primáře oné kliniky a možná bych se mohl přeptat na stav vašeho pacienta. Neznám sice podrobnosti jeho případu, ale alespoň tolik jsem z novin pochopil, že se snad někde v Praze rozběhl proti stěně, ale odbočuji“

...a Ulrich ho na chvíli přerušil, že by mu za ono přeptání byl velice povděčen a Liszka se do toho vložil, že by snad nebylo od věci poblázněného učenice navštívit.

„Zkusím pánové, co bude v mých silách, ale nemohu vám nic zaručit a nyní bych jenom krátce poznamenal, že k tomu, abychom nabyli pocitu jakési průzračnosti naší existence snad ani nepotřebujeme nějaké nekonečně dimenzionální prostory, kterým v podstatě asi nic nebrání v jejich existenci a jistě nějak asi existují a u tohoto nějak je vždy důležité si uvědomit pro koho a jak, ale bohatě si vystačíme s jedním nekonečným vesmírem, který ovšem, jak se nám poslední dobou ukazuje, nemusí být vůbec nekonečný, ale jenom pořádně veliký, ale ani tato domněnka nás vlastně nekonečna nezabaví, protože alespoň potenciálně nekonečný může

být, ale ani v případě jeho uzavřenosti se ho nezabavíme, protože nějak začal a nějak skončí, ale nějak něco bylo před a patrně bude i po a jak jste si povšiml pane doktore, cítuji zde vaše myšlenky z vašeho článku pro Berlínský časopis pro fyziku a jiné přírodní vědy ze zvláštním ohledem na matematiku. I v jednom obyčejném trojrozměrném nekonečném prostoru bude člověk naprosto ztracen a bude-li těch rozměrů o něco více, nic to nemění na oné ztracenosti jeho obyvatel a mám pocit, že nám nějaká uzavřenost tohoto prostoru moc nepomůže a tím pádem ani jeho konečnost. Tady je všechno všude a nikde a jestli se něco stalo nebo nestalo je vlastně úplně jedno, takže, kdo zaujímá tento postoj, stává se skutečně vlastně mužem bez existence a je věčnou otázkou, může-li to být i jinak a pokud ano, tak jak jinak a obvyklá odpověď vám promění to vaše abstraktní nekonečno či nekonečná v Bohu, ale touto proměnou jsme náš problém pouze poposunuli na jinou úroveň, ale jeho podstata se nemění stejně jako se nemění jeho podstata s tím jestli obdaříte náš prostor dalšími dimenzemi anebo na něj začnete nalepovat další a další světy, ale promiňte mi, že vás tady obtěžuji takovými trivialitami, z nichž se už staly otřepané fráze. Já osobně z toho mám pocit, jakoby se vážně už nic nového nikdy nemělo přihodit a takový postoj pochopitelně k ničemu nevede, takže jsem se od jisté doby přestal metafyzikou zabírat a pilně jsem se soustředil na jiné, poměrně přízemnější záležitosti...

Začalo se stmívat a pánové se rozhodli, že asi bude na čase se pomalu vrátit do zámku. Na zpáteční cestě ale obrátili svoji pozornost k průběhu dnešní konference a při tom také potkali již nedaleko od zámku Claudii zavěšenou do svého muže. Šťastní novomanželé se k nim připojili a tak se Claudie dozvěděla o existenci Waltra Bischofa a něco málo o jeho hypotézách a jeho nemoci a nutno říci, že její obrazotvornost byla zaujata zejména paralelními vesmíry a hlavně rozpolceností učencovy mysli a také ona projevila zájem nemocného muže navštívit. Hrabě Auerbach jenom vtipně poznamenal, že je to vážně pikantní dozvědět se o existenci tohoto muže od mužů, kteří vlastně ani neexistují a mohl to pronést jenom proto, že na přetřes přišel i obsah filozofického rozhovoru proběhnuvšího a ztratit se nadobro v poměrně nedávné minulosti. Ještě před hlavní portálem se Ulrich zeptal Auerbacha na Goethovy návštěvy Kolomazníků a ten mu potěšeně potvrdil, že mistr se zde skutečně několikrát zastavil, protože velmi oceňoval vědecké práce tehdejšího majitele panství hraběte Albrechta, ale že je také pravda, že z nikdy nevysvětlených příčin své návštěvy ukončil a natrvalo také přerušil korespondenci a podle všeho v tom mohl mít prsty onen pomatený Albert, ale to jsou všechno jenom dohady, ale že by byl vděčen za jakoukoli zprávu, která by tuto roztržku ujasnila a vysvětlila. Liszka se nenápadně a významně podíval na Ulricha a ten raději sklopil oči, takže si mohl porovnat obutí všech účastníků procházky, ale na tom nebylo opravdu nic zajímavého snad až na Claudiiny lodičky, ale ty mu stejně nepatřili.

Po příchodu do zámku zjistili, že navečer přijel z Prahy skladatel Janitzek, který právě procházel vstupní halou ve společnosti průmyslníka Rossettiho, a vypadalo to, že oba pánové jsou ponořeni do velmi živého rozhovoru a podle divoké gestikulace hudebního skladatele se dalo usuzovat, že jeho tématem nebude nic jiného než hudba. Hrabě Auerbach také vzápětí Janitzekovi navrhl, že by nebylo od věci uspořádat po večeři malý komorní koncert a poté se obrátil ke svému doprovodu.

„Nemůžeme přeci nevyužít takovou skvělou příležitost, neboť takové mistry tady nevidáme každý den a myslím si, že ani vám nebude takové hudební osvěžení proti mysli.“

A opravdu se nemýlil, protože právě naopak, byl jeho návrh s nadšením přijat a Janitzekovi tedy nezbylo než souhlasit.

Večerního koncertu se kupodivu zúčastní také Kurt Bischof a my se tak společně s Ulrichem ocitneme v té nejlepší společnosti a můžeme se volně oddat poslechu hravě

Janitzkovi symfoniety a přitom si tak troch zauvažovat o tom, co je a není dobrá společnost.

Po chutné a s velkou pečlivostí připravené večeři se nasycení a spokojení stolovníci odebrali do hudebního sálu a museli přitom projít kolem nejméně patnácti starobylých fortepián, které sem svého času připutovali z Vídně a svého času byli součástí rozsáhlé sbírky hudebních nástrojů shromážděné vyšinutým Albertem. V sále se společnost rozsadila kolem ohniska tvořeného hudebním zátiším sestávajícího z jednoho notového stojanu, jednoho fortepiána a dvou houslových nástrojů různých velikostí a vytvořila tak, jako celek, velmi inspirující sestavu, která by nadanému malíři mohla poskytnout plodný podnět k namalování skupinového portrétu, v němž by tváře posluchačů vyplouvaly vstříc divákovým očím z tajuplného pološera, neboť celý výjev by byl ponořen do mihotavého svitu několika voskovic. Pouze skupina čtyř hudebníků a v našem případě by to byli Janitzek, Auerbach, Rossetti a Claudie by byla zalita světlem dopadajícím z velkého benátského lustru jehož třípytivá nádhera by se zrcadlila v velikém zrcadle umístěném v pozadí a případný divák by si mohl případně v klidu prohlížet zadumané tváře posluchačů, popřípadě by mohl obrátit svoji pozornost přímo k hudebnímu kvartetu hrajícímu s vášnivým zaujetím jednu z hravých Janitzkových symfonií a patřil-li by onen divák mezi jedince nadané mimořádnou obrazotvorností, mohl by si do statického obrazu začít vkládat dynamický děj odehrávající se v myšlenkách jednotlivých postav a při pokusu zachytit ony vířivé proudy ducha by si možná mohl pomyslet, že umístěním svých postav na plátno získal velikou výhodu, neboť mu tak odpadla námaha spojená s popisováním jejich pohybů a nějaké to poposedávání a škrábání se na hlavě či kutálející se krupěje potu po čelech tak ztratilo své výsadní postavení a on tak získal široký prostor pro zobrazení tajuplných zákoutí ducha. Někoho jiného by mohl pohled na takové plátno inspirovat spíše k úvahám, jestli seskupení postav patřících podle místa a oděvu patrně do vyšších společenských sfér, skutečně vytváří něco, čemu by se mohlo říci ideální společnost. Takový divák by se postaral o to, že by si položením takové otázky, vytvořil prostor pro nejedno kratochvilné odpoledne, neboť dospět k jednoznačnému závěru, co to vlastně je a není dobrá společnost není právě jednoduché, neboť se nám při rozhodování o této věci téměř vždy vykutálí ne jeden protichůdný názor. Amatérský myslitel, inspirovaný pohledem na náš obraz, by se mohl ocitnout v neřešitelném dilematu již na počátku svých úvah, kde by se rozhodoval o správném východisku pro další návazné analýzy. Ve zkratce by se ono dilema dalo označit jako spor mez částí a celkem anebo dalšími otázkami, co je důležitější, část nebo celek, jedinec anebo celá společnost. Ulrich, který se při poslechu Janitzkovi symfoniety, zabýval podobnými otázkami se nakonec přiklonil k jedinci a ono přiklonění způsobilo jednak téma skladby nazvané Ježíš mezi poběhlicemi a jednak jistá historická, přímo biblická paralela popisující z různých úhlů pohledu ve čtyřech evangeliích kousky a alotria jedné čtrnáctičlenné skupiny. Ulrich si při vzpomínce na apoštoly řekl, proboha a kde jinde už bych měl hledat metaforu, příměr pro ideální lidské společenství, ale ani tady vlastně nenalezl to, co hledal a ona vytoužené jednota a harmonie se mu tříštila o slabé lidské jedince tvořící Ježíšův doprovod a tak skončil u jedince a otázky, jak by měl takový ideální jedinec vypadat, ačkoli mu stále bylo podezřelé pomyšlení na to, že by skupina ideálních jedinců mohla tvořit ideální celek a právě tady se mu v duchu vynořil Kurt Bishop a tím pádem se také on mohl potěšit poslechem skutečně skvostné hudby provedené sice vyjma Janitzka amatéry, ale s opravdovým nasazením a Ulrich musel obdivovat, jak dobře si vede Auerbach se svoji flétnou a musel uznat, že také Rossetti a Claudie si se svými smyčci nevedli špatně. Těžko říci, co by si mohl pomyslet o provedené symfonii Kurt, jelikož forma jeho existence byla velmi pochybná, alespoň v Ulrichově mysli, kde se vlastně vynořil jako negativní příklad, na druhou stranu o několik desítek kilometrů dál nabyla jeho existence, alespoň v jiné mysli, daleko pevnějšího základu, neboť Waltr Bishop se při poslechu jedné

z Beethovenových symfonií ve svém pokoji na psychiatrické klinice, kde mu byla díky jeho postavení a zásluhám přeci jenom věnována důkladnější péče, než kdyby ho tam dovezla policejní hlídka jakožto pomateného exhibicionistu ve smradlavém pršiplášti, kterého sebrali někde v Kunratickém parku, kde měl při svém odhalování tu smůlu, že mezi jeho diváky se omylem přichomýtl jeden strážník, opět proměnil ve své hypotetické dvojče, tudíž ho okamžitě začal Beethoven nudit a strhnul si sluchátka a začal chodit sem a tam po svém pokoji a okamžitě začal osnovat plány na útěk z blázince, ale protože se to odehrávalo v matematickém mozku, byly také podle toho ony plány náležitě komplikované, neboť Kurt nepomýšlel na nic jiného než na přesun do nějakého jiného, lepšího paralelního vesmíru.

ÚVAHY O TOMTO VELKOLEPÉM PŘESUNU BYLY DOPROVÁZENY

PODRUŽNĚJŠÍMI rozbory o stavu světa a lidstva, který hodnotil Kurt ve svém roznícením duchu velmi negativně, neboť se mu neustále vtíraly na mysl věty jako, že to tady stojí všechno za hovno a kam se člověk podívá nevidí nic než faleš a přetvářku a že by to nejrady také celé vyhodil do vzduchu a že to taky udělá až se u ale podaří prorazit neviditelnou hranici do jiného vesmíru, ale tady neustále narážel na odpor tvořený několika parametry z jeho a Waltrových rovnic a tudíž se opět rozčílil, ale tentokrát na Waltra, s nímž se vážně nedá spolupracovat a rozhodl se, že se na něho již nebude obracet a pokusí si ten problém s časoprostorovou bránou vyřešit sám. Ačkoli mocným impulsem pro rozvíjení jeho abstraktních úvah bylo znepokojení nad morálním stavem lidstva, o tom mezi jakými lidmi se momentálně nalézal vůbec neuvažoval, ačkoli by mu taková úvaha mohla stát za to, neboť obyvatelé psychiatrické léčebny tvořili také společnost svého druhu a to společnost vydeděnců, tedy povětšinou lidí, které společenský život dohnal až ke kolapsu. Jistěže ne všichni pacienti pobývající toho času v areálu bohnického sanatoria byli oběti společenského systému a určitě se mezi nimi nalézaly zajímavé zpotvořeniny, tedy alespoň z lékařského úhlu pohledu, který je vždy potěšen nějakou abnormalitou, která jeho nositeli může poskytnout vítané rozptýlení a přinést také vzrušující okamžiky při odhalování příčin proč se před normalitou objevila předpona ab, která způsobila ze života postiženého pacienta absurditu, tedy alespoň z pohledu normálního okolí.

PO KONCERU DOJDE K NĚKOLIKA ŽIVÝM DISKUSÍM, JEJICHŽ SVORNÍKEM A KAMENEM ÚHELNÝM BUDE PŘÁVĚ IDEÁLNÍ SPOLEČNOST A DOKONALÝ JEDINEC. LISZKA PROJEVÍ ROZTRPČENÍ NAD TÍM, ŽE TADY UŽ DÁVNO NĚCO TAKOVÉHO NENÍ, NEBOŤ V SKRYTU DUŠE PŘECI KAŽDÝ POVAŽUJE SÁM SEBE ZA DOKONALÉHO A TUDÍŽ SVĚT JE JIŽ PLNÝ IDEÁLNÍCH JEDINCŮ A OBRÁTÍ SE NA AUERBACHA, AŤ MU VYSVĚTLÍ, KDE JE TEN ZÁDRHEL, KTERÝ ZABRAŇUJE ONÉ DOKONALÉ SYNTHÉSE A POTÉ SE SVORNÍK ROZDROLÍ A ŘEČ SE VRÁTÍ NA ZAČÁTEK K BÝVALÉMU ŠÉFOVI MEZINÁRODNÍHO MĚNOVÉHO FONDU A JEHO SÍTI LUXUSNÍCH PROSTITUTEK.

Dozněly poslední tóny a náhodný divák procházející kolem ohromného obrazu zachycujícího početnou společnost naslouchající v zšeřelém sále hudebnímu představení pro čtyři hráče by nepochybně zapochyboval o svém rozumu, kdyby se mu děj na plátně náhle rozpochyboval a on by ke svému zděšení uviděl jak se sběratel Liszka pomalu zvedá ze svého místa v předních řadách a rozhlíží se po Ulrichovi, který stál úplně vzadu opřen o stěnu s velikým zrcadlem, takže se úplně ztrácel v pološeru.....

KONEC 8.7.2012